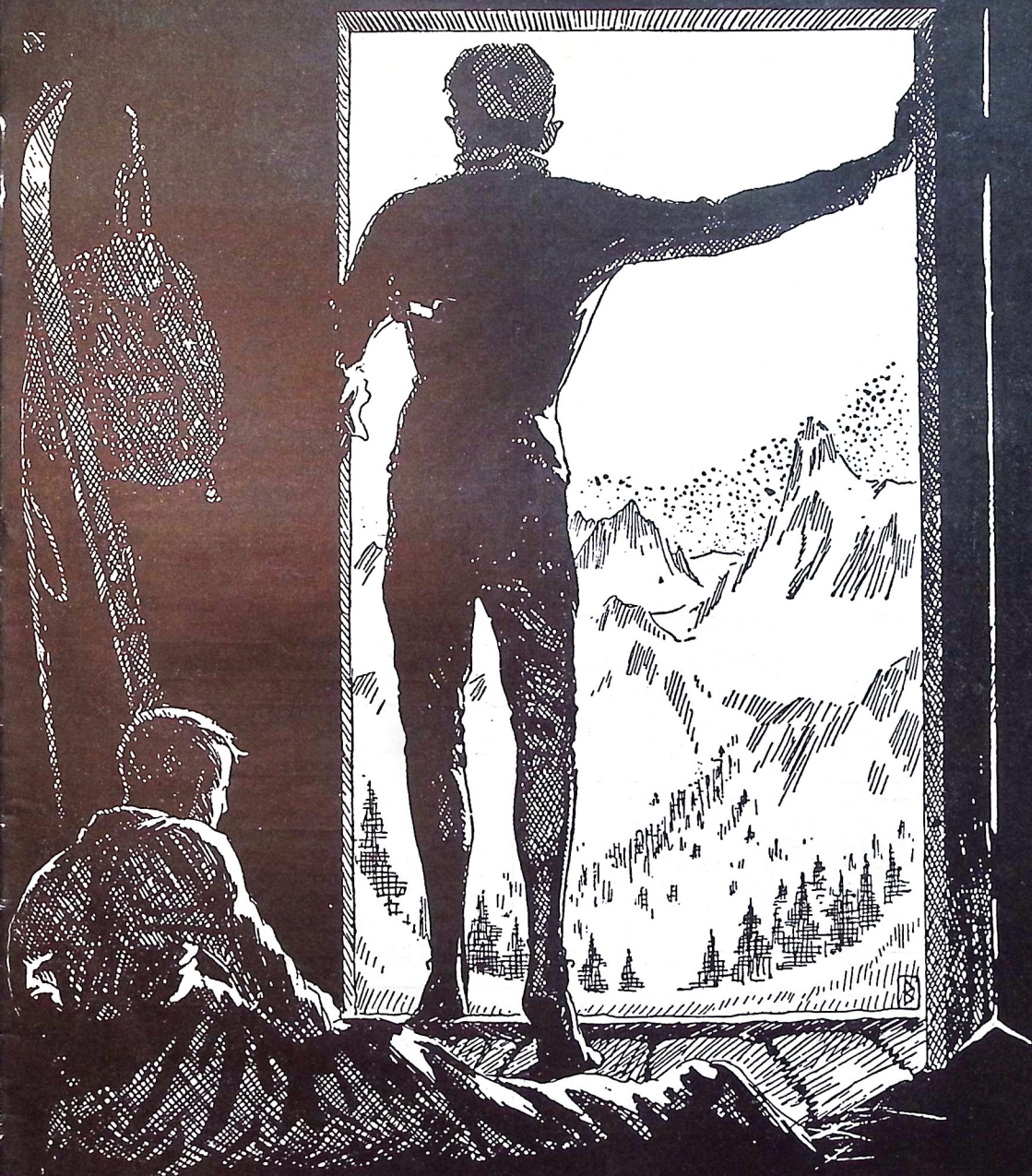

SPEJDERNES MAGASIN

Nummer 1 Februar 1934 18. Aargang

SKI

Skidragter

- Illustreret Katalog -
Vintersport Udstyr

**Lembekes
Friluftsudstyr**

Nørregade 13
1. Sal.

Telefon Byen 4986

FRIMÆRKER

Køb! Salg! Bytte!

Forlang Udvalg, som sendes overalt. Meld Dem ind i min Cirkulationsklub eller forlang Cirkulære og læs, hvilke Fordele, Klubben byder paa.

JOHN GOTH

Klosterstræde 15. :--: Telef. Byen 1945 x.

Husk Nummer 15!

Sy selv Deres Slips!

Største Udvalg i Slipsstoffer
Mønster medfølger

HANS BACH, Gl. Kongevej 86
Telef. C. 2919

SPEJDERURE

Armbds. m/ Rem.

Ur og Glas kan ikke
gaa itu.

Fra 15 Kr. til Spejderne.
Leverander til Rådhuset,
Kommunen, m. fl.

De forenede Præliminærkursus

Tidligere Døckers Kursus og Lang og Hjorths Kursus.
Daghold og Aftenhold til Præliminæreksamen.

Linnésgade 22. — Tlf. Byen 82 (Kl. 2¹/₄—3).
A. Nielsen-Lyngby, Adjunkt.

♦ CENTRALTRYKKERI

NØRREBROS

BLAAGAARDSGADE 29
TELEF. CENTRAL 3054

Uge & Månedblade
Foreningsarbejde-Kort
Reklamer - Kuverter
Skematisk Arbejde

Bagermester Hans Nielsen

anbefaler sig med 1. Kl. Varer
indenfor Konditori og Bageri.

Tlf. Ryvang 750. Lyngbyvej 41.

Den billige

LÆDERHANDEL

Nyborggade 6 (Strandvej 4)

Det bedste Læder. — Den billigste Pris.

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have
set mine forskellige Telte op-
stillede i

H. Halmøe

CORT ADELERSGADE 8
TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

Fotograf

EMIL CLAUSEN
Frederiksberggade 34

6 Petit Cat i elegant Mappe 3 Kr.

Spejdernes Magasin

18. AARGANG

Januar 1934 Nr. 1

Fra Naturen

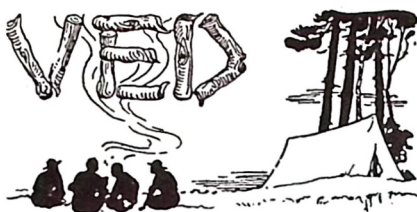
Haren.

I ældre Tid kunde Haren jages til Nytaar, og da var det en Sport at lade den lide Døden ved Klapjagt mellem Jul og Nytaar. Saa blev Fredningstiden rykket frem til Juleaften, og naar Kirkeklokkerne begyndte at kime, fik Jægerne Fornemmelse af Julefred og løsnede ikke flere Skud. Nu er Jagten forbi med 18. December, saa kan der købes Harer lige op til Jul, det er det, det gælder om, men heller ikke længere, da Vildt ikke maa sælges, købes eller transporteres otte Dage efter Jagttidens Udløb.

Men af Harernes Fjender overholder kun Mennesket Julefreden. Maaren, Lækatten og Ræven fortsætter deres Harejagt, selv om de ikke altid har Held med sig. Haren er vagtsom, mere end de fleste Dyr. Dens Hørelse er meget skarp, men dens Syn er ikke særlig godt, de store, meget udhængte Øjne kunde tyde paa, at den er nærsynet. Men sit bedste Vaaben har den i de ikke ukendte Lemmer, som endog har skabt Talemaaden „Harens Gevær“. Den gamle Hare lader sig sjældent overliste af en Ræv, den Hund skal ogsaa være langbenet, som vil hamle op med en Hare. Men Hunde er altid parate til Væddeløb ud over aaben Mark, hvor Haren dog som Regel snyder Forfølgeren, fordi den slaar saa pludselige og uberegnelige Volter, den kan springe helt rundt og fare i modsat Retning. Den kan slaar Salto-mortaler og Flik-Flak, og disse Kunststykker bruger den ikke blot, naar den forfølges. Naar Harerne har Komsammen, muntre de sig med al Slags Idræt. Er det maaske bevidst eller ubevidst Træning til Farens Stund? I hvert Fald er det meget interessant at se paa, naar man kommer over

en Harekomsammen, og det er endda ikke helt svært, naar man blot har lidt Taalmodighed. For Harerne har deres Sæde i umiddelbar Nærhed af Fællernes, selv om de iøvrigt lever enkeltvis — ja, saa enkelt, at Moderen hurtigere end en Uge efter Ungernes Fødsel forlader disse, og saa maa de klare sig selv; det kan da ske, de i den første Tid søger sammen ved Mørkets Frembrud for at varme hinanden. Harerne holder sig gerne til eet Sted og er kun paa Strejftog, naar de søger efter Føde, men vender saa atter tilbage efter endt Tournè til den lille Fordybning, — Sædet — som den skraber i Jorden, og hvor den trykker sig ned; hvis det blæser, altid med Snuden mod Vinden, da den saa stadig kan høre, om der kommer den noget i Møde. At Haren er frygtsom siger ikke alene det latinske Navn, *Lepus timidus*, *timidus* betyder frygtsom, men den sætter sig aldrig til Modværge. Den er dog ikke altid helt fredelig i jævnbyrdiges Lag. I Parringstiden, naar den har Rivaler, kan den godt kradse Øjnene ud paa disse. Haren er ikke dum, det er en kendt Sag, snarere listig. Naar en hurtiglobende Hund, f. Eks. Mynden, forfølger Haren, løber den mod en anden Hares Sæde, jager denne op og gemmer sig selv i Sædet, medens den anden Hare med friske Kræfter fortsætter Dysten. Ordspøget om det kære Barn og de mange Navne passer for saavidt godt paa Haren, der er det mest yndede, danske Vildt. — Den hedder ikke blot Morten og den Graa, men ogsaa Skræderen. Hannen kaldes Ramleren, Hunnen Sætteren, Haren Blommen, Øjnene Lysene, Ørene Lufferne og Haarene Ulden. Om Ulden kan berettes, at den i Udlandet bruges til Haar-Hatte, enkelte Steder til Pels, og der drages forskellige Stoffer

(Fortsættes side 17).

VED LEIK- BAALLET

1933

sluttede godt. I Aviserne har jeg læst meget om Spejdernes Jule-Good-Turn. Om hvordan *Randers-Spejderne* samlede gammelt Tøj ind, *Roskilde* sørgede for flere Familier Juleaften, *Aarhus* ligeledes for 70 Familier, *Hellerup-Spejderne* for 17 Familier med tilsammen 103 Børn, *Skagen-Spejderne* arrangerede stort Juletræ paa Torvet med Indsamling, *Hornslet* lavede en Julekoncert ligeledes med Indsamling, *Graasten-Spejderne* læste jeg ogsaa om.

Dertil kommer alle de mange Flokke og Troppe, som jeg personligt ikke har hørt om, men jeg véd at der har næppe været een Trop eller Flok, som ikke har ydet sin Indsats i Julen. Og saadan skal det være.

1934

begyndte flere Steder med Nytaarsparader. *Københavns Distriktet*, som omfattede alle Spejdere i København, samledes Nytaarsdag, næsten 2000, *Bernstorff-Divisionen*, *Odense Kolonnen*, *Randers Kolonnen* og *Aalborg Kolonnen* ligeledes. Uniformsforbudet har gjort sit til, at en Spejderparade bliver et temmeligt broget Skue, men jeg kender en Del til den Lov og véd, at der ikke staar noget i den om, at man skal møde med Jakke og heller ikke noget om Flipper.

Fordi man ikke maa møde i Spejderdragt, kan man godt klæde sig i et andet Sportsdress. Her er en Opgave for Opfindsomheden; jeg kan give jer to Tips: korte Bukser og Halstørklæde. Det smager da altid af Fugl, som Konen sagde, da hun kogte Suppe paa en Gren, som Kragen havde siddet paa.

Nu trækker det op

til Landsturnering. *Jens Hvass* har paataget sig at tage Ledelsen af den. I denne Maaned samles Divisionscheferne fra hele Landet for at drøfte Planerne, og saa vil der snart høres Nyt.

Tropsassistent Traugott Stecher,

6. Aarhus Trop har faaet Korpssets Medalje for rask Døds. En Aften kom han kørende sammen med Jørgen Hald (tidl. 1. Aarhus), Ejner Wilson (tidl. 1. Aarhus), Preben Møllerup (tidl. 2.

Aarhus), Otto Larsen (tidl. 2. Aarhus), Michael Quist (tidl. 3. Aarhus) og Carl Frandsen (6. Aarhus) paa Vej mod Silkeborg. De opdagede pludseligt et stort Baal ca. 1 km fra Hovedvejen og korte straks derhen. Det viste sig at være en Gaard, der brændte, og der havde allerede samlet sig en stor Tilskuerskare, som imidlertid intet foretog sig. Traugott Stecher tog straks Ledelsen, og da han havde forvissat sig om, at ingen af Gaardens Personer var i Fare, gav han og de andre Spejdere sig til at redde Besætningen, der bestod af 14 Køer, 12—14 Svin, 2 Kalve og 20—30 Høns. Da det var gjort, søgte de at redde Længe Nr. 2 ved at ophugge Straataget nærmest Hovedbygningen, som brændte. Det mislykkedes, da Ilden havde ædt sig ind under Taget. Saa prøvede de at redde Længe Nr. 3, men Stigen knækkede, og inden en ny blev skaffet til Veje, var der Ild i Længen. Da fjerde Længe nu ogsaa var truet, gav de sig til at fjerne Maskiner og Elektromotorer, som stod i Længe Nr. 4.

Straks, de de gik i Gang med Redningsarbejdet, alarmerede de Falcks Zoneredningskorps, og det kom nu endelig til Stede og begyndte at sprøjte med Skum. Da det var opbrugt, fik Traugott Stecher dannet en Vandlangningskæde, og saa fortsatte man med Slukningen.

Good-turn betyder

en Hjælp, naar det tiltrænges. Dette var en good-turn, gjort af en Fører og gamle Spejdere. Mange gamle Spejdere har i 1933 vist, at Spejdervæsenet forpligter. I mere end 200 Tilfælde har de „gamle“, som har meldt sig til Blodoverførings-Korpsset, givet Blod til syge Mennesker og reddet mange Menneskeliv.

I, der er Dreng, lad dem, I omgaaes, mærke, at I er Spejdere. En lille Hjælp, naar det tiltrænges, en good-turn i det daglige Liv, er der rig Lejlighed hver Dag til at yde. Om det saa blot er at tage noget op, en anden har tabt. Det er ogsaa en Hjælpsomhed.

Om Vinterlejr

Vinterlejr.

Vi har alle ligget i Lejr om Sommeren, og mange har ligget i Paaskelejr og har maaske opnaaet at vaagne i Snevejr. Men hvor mange har prøvet en rigtig Vinterlejr i Februar Maaned i Snehytte eller Telt? Det er selvfølgelig kun noget, ældre og veltrænede Spejdere skal forsøge, — men for dem er det Umagen værd.

Her er nogle gode Raad for Spejdere, der vil bruge Teltet:

Teltpladsen skal være i *Læ af Træer*. Det skal man hurtigt opdage, hvis det er Frost og samtidig Blæst med Sne. Granskoven er bedst. Find en Huggeplads; dem er der altid mange af ved Vintertid i en jævnt stor Granskov. Og sæt saa Teltet under det største Træ, der kan findes, helst en gammel Gran, thi den trænger Sneen vanskeligst igennem.

I Vindsiden kan man endvidere bygge en *Læskærm*, og er der megen Sne ogsaa en lav Vold paa det Sted, hvor man ellers graver sin Diamant-Rende. I nogle Vintersportsbøger ser man sommetider Anvisning paa at tildække Teltet med Sne. Det skal man hurtigt opdage er en *Misforstaaelse!!*

Fra Huggepladsen skaffes en Masse afhuggede Grene, som Sneen bankes af. Det er Erstatning for Halmmadrasser, og er *langt bedre* end disse. Det opdages snart, at det betaler sig at være omhyggelig og „partere“ Grenene, saa man ikke kommer til at ligge paa for store Knaster; men der skal meget til, for selv i mange Graders Frost med Blæst er den Kulde, der kommer ind gennem Teltvæggen, for intet at regne mod Kulden fra Jorden; derfor er *tykt Isolationslag*. (Er man ude for at drive Vintersport, har man en god Hjælp i Kælken eller Skiene. Disse er udmærkede Sovesofaer. Men sørg alligevel først for et tykt Lag Gran i Bunden). Og man maa selvfølgelig rense Stedet, hvor Teltet skal staa omhyggeligt for Sne, for dette skal rejses.

Man skal ikke regne med at kunne faa tørt Brændsel. Medbring derfor altid Primus, (men kog udenfor Teltet!!!). Disse Kogeapparater faas

baade for Petroleum og Benzin. Det er vanskeligt at undgaa, at Petroleum fedter alting for een; Benzin tørrer hurtigere og er langt renligere, men brandfarligst! Den opbevares bedst paa Mineralvandsflasker med Gummiprop, men hav altid rigeligt af ekstra Propper, da Gummi hurtigt opløses af Benzinen.

Gør ikke Forsøg paa at „opvarme“ Teltet, hverken med Baal, Gloder eller Primus. For det første varer denne „Varme“ kun faa Øjeblikke, men værre er det, at man som Regel kun opnaar at faa baade Toj og Soveposer fugtige af Em. Disse maa daglig, ja, ligesaa tit man har en Lejlighed, luftes og tørres, selv om de *synes at være tørre*, er de det *aldrig* helt alligevel.

Man maa selvfølgelig sørge for rigeligt ekstra Toj. Og det er godt at skifte *fra inderst til yderst*, selv om det maaske virker lidt koldt en Vinternat. Bagefter har man stor Glæde af det. Særlig skal man altid sørge for tørre Fodder.

Et vigtigt Problem er Sovegrejerne. Der er Dunposer at anbefale; disse faas nu billigt mange Steder. Men tag aldrig i Vinterlejr uden at have Sikkerhed for, at Lejrdeltagerne har rigeligt at pakke sig ind i.

Frosten gør, at et Telt, der har staaet ude i Vintervejr, næsten altid bliver fugtigt, efter at være pakket ned. Sorg derfor omhyggeligt for at faa det tørret hjemme, selv om det tilsyneladende er aldrig saa tørt, naar det bliver pakket ned.

Sorg for, at Deltagerne i en Lejr ikke driver rundt og smaafryser, men er i Virksomhed, saa de *naturligt* holder sig varme. Programmet for en Vinterlejr maa derfor selvfølgelig være anderledes end om Sommeren. Lange Traveture eller Vintersport.

Skulde man i ganske faa Ord sige, hvorledes man skal bære sig ad i en Teltlejr ved Vintertid, kunde man godt sige det saadan: Gør nøjagtigt som om Sommeren, *men gør jer meget mere Umage og vær mere omhyggelige og sørg for, at alle Grejer er i tip-top Orden.*

Charles parat til at springe.

Charles Lindbergh som Caterpillar Af Harald Martin ved Ritz

Vi husker alle, hvorledes Charles Lindbergh besejrede Atlanten i Maj 1927, og hans eventyrlige Flyvning for et Par Aar siden til Kina via Canada, Alaska og Sibirien staar ogsaa levende for os, men hvordan det gik til, at Charles Lindbergh blev et af de berømteste Caterpillarmedlemmer, er det vist kun de færreste, der véd.

Nu er der sikkert mange Læsere, der vil spørge, hvad en Caterpillar er for En, Ja, det er ogsaa et meget ejendommeligt Navn, og den

Klub eller Sammenslutning, der har antaget dette mystiske Navn, er en saare eksklusiv Klub, maaske den mest excentriske i Verden, thi kun ved en Ulykke kan man blive Medlem af den.

En Caterpillar er nemlig et Menneske, der engang har reddet Livet ved at springe ud med Faldskærm fra en aldeles fortabt Flyvemaskine. Caterpillar er det engelske Navn paa Silkesommerfuglens Larve. De moderne Faldskærme er lavet af Silke, og i Verdens mest udbredte Faldskærm — Irving — er endogsaa Bærelinerne af Silke. Materialet kommer altsaa fra Silkeormen. For nu at bevare Skildringerne om mangen en Heltedåd, udført af raske Flyvere, som maatte redde deres Liv ved et Faldskærmsudspring fra en fortabt Maskine, fandt Amerikanerne i 1922 paa at stifte et Laug eller en Sammenslutning af disse Luftens Vovehalse. Denne Sammenslutning fik Navnet „The Caterpillar Club“. Registreringen af Medlemmerne foretages halvoftielt ved Flyverkorpsets Hovedkvarter i Washing-

ton. Selv Irving Air Chute Co. i Buffalo, hvis Faldskærmstype anvendes af de fleste Caterpillare, fører en fuldstændig Fortegnelse over Medlemmerne og sender endog til hvert Medlem en Bekræftelse paa dets Medlemskab samt en Klubnaal af Guld formet som en lille Silkeorm. Ifølge Irvings Liste, der tæller Medlemmer over hele Verden, er Antallet af Caterpillare oppe paa over 525.

Nu er der imidlertid ikke Tale om en Klub i egentlig Forstand, for den savner Organisation, og har hverken Bestyrelse, Love eller Forordninger. Man indtræder automatisk i denne eksklusive Klub, naar man har været nødt til at forlade sin Maskine gennem et Hop.

Oberst Charles Lindbergh har Rekord som Caterpillar; han er nemlig indtraadt ikke mindre end fire Gange i Klubben. Første Gang skete den 6. Marts 1925, da Lindy og nogle andre Flyvekadetter var ude paa en Øvelsesflyvning og skulde angribe en Maskine i 1500 Meters Højde. Herved kolliderede Lindbergh og Løjtnant C. D. Mc. Allister, saa Maskinerne filtrerede sig ind i hinanden. Mc. Allister var straks klar til at hoppe. Lindbergh slog Motoren fra og opdagede saa, at hans højre Vinge var bøjet bagud over den forreste Del af Førerrummet, hvor den klaprede vildt. Det lykkedes ham dog alligevel at frigøre sig fra Bæltets Sikkerhedsanordning og slippe op, forbi den klaprende Vinge, og springe bagud saa langt bort fra Maskinerne som muligt. Af Frygt for at Vraget, som var paa Højde med ham, skulde faa fat i Faldskærmen, lod han sig først falde et Par Hundrede Meter, inden han udløste Skærmen. Han var da drejet en halv Gang rundt i Luften og faldt med Hovedet nedad. Faldskærmen fungerede imidlertid upaaklageligt, og han landede uskadt samtidig med Løjtnant Mc. Allister paa en Pløjemark, mens Maskinerne faldt ned et Stykke derfra og straks kom i Brand.

De øvrige Maskiner gik ned paa Marken til de to nye Caterpillarmedlemmer, og snart efter kom to nye Maskiner og Faldskærme til, og en Time efter Kollisionen var Lindbergh og Mc. Allister i Luften igen, uberørte af den Dødsfare, de nylig havde svævet i.

Nogle Uger senere aflagde Charles Lindbergh sin Examen ved Militærflyveskolen i Brooks og udnævntes til Secondløjtnant af Flyvevaabnets Reserve. Af 104 Kadetter slap kun 18 gennem

Examens Skærsild. Lindbergh søgte derefter ind ved Postvæsenets Lufttjeneste, og det var, da han skulde prøveflyve et Aeroplan i den Anledning, at han den 2. Juni samme Aar maatte gøre sit andet Nødudspring. Han havde foretaget en hel Del Manøvrer med Maskinen over Lambert Field og var kommet igennem hele Programmet undtagen Spinning. Lindbergh forsøgte først med et Højrespin, men da Maskinen vægrede sig ved det, slog han efter flere forgæves Forsøg over i Venstrespin. Maskinen adlød villigt, og det gik ogsaa glat med at rette den op igen. Han forsøgte igen og holdt nu Roret i Stilling under hele to Omdrejninger. Men da han vilde rette Maskinen op, lystrede den ikke, og efter at være faldet flere hundrede Meter under Forsøg paa at faa den ud af Spinnet rullede Charles Lindbergh sig ud af Førersædet og lod sig falde, til han var omtrent 110 Meter over Jorden, saa trak han i Udløsningsanordningen. Irvingskærmen udfoldede sig hurtigt, men Lindbergh var faldet hurtigere end Aeroplanet, og nu saa han det styre med Kurs lige mod sig. Hvor nær det passerede ham, kunde han ikke afgøre, da Bærelinerne havde snoet sig, og han blev hvirvlet rundt af dem, netop som Maskinen passerede ham. Der var imidlertid ikke mere end 10 Meter, som skilte Vingen fra Faldskærmen.

Til Slut saa Lindbergh Maskinen blive knust i en Kornmark, og han henvendte nu hele sin Opmærksomhed paa, hvor han selv skulde lande. En stærk Vind førte ham henimod en elektrisk Højspændingsledning, og det blev nødvendigt at faa Faldskærmen til at falde i Hop for at paaskynde Nedfarten, saa han kunde lande, inden han slog imod Ledningerne. Han gik derfor temmelig ublidt ned i en Kartoffelmark og slæbtes flere Meter henad en Vej, inden det lykkedes en Mængde tililende at faa fat paa Skærmen.

I September og November 1926, da Lindbergh var Postflyver paa Natrutten St. Louis—Illinois, blev han optaget blandt Caterpillarene for tredje og fjerde Gang. I begge Tilfælde var det om Natten, at en pludselig Taage tvang den djærve Flyver til at hoppe. Den 16. September var han startet fra Peoria med Natpostmaskinen Kl. 18.10; men 25 miles mod Nordost blev Taagen i Mørket for svær, saa han ikke kunde se noget Lys fra Jorden. Taagen rakte ogsaa saa højt op, at han ikke kunde gaa over den, og derfor

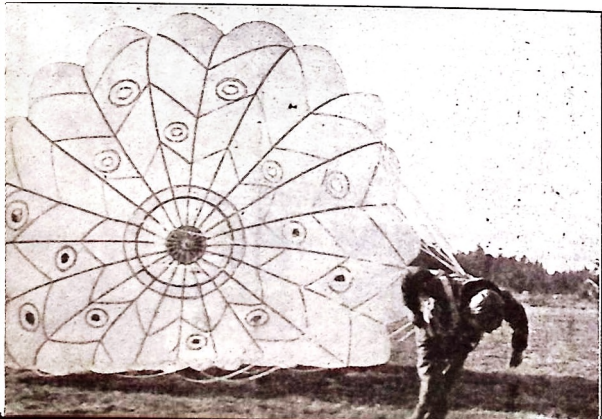
beslattede han sig til at vende om. Men hvor han end fløj hen, kunde han ikke faa Øje paa noget Lys, der kunde vise ham en By eller en Landingsplads. Da han saaledes havde fløjet hid og did i en halv Times Tid begyndte Motoren at sætte ud, og da han saa nærmere til, opdagede han, at Hovedbenzintanken var tom, og at Reservetanken kun havde nok til endnu en tyve Minutters Flyvning.

Der viste sig stadigvæk ingen Lysninger i Taagen, og Lindbergh besluttede at forlade Maskinen, saa snart Reservetanken var tømt. Han forsøgte at abne for Postrummet for at kaste Postsækkene ud, førend han selv sprang; men han kunde ikke faa Laasen op. Da han var klar over, at Faren for Ildebrand var meget ringe, eftersom der ikke fandtes noget Brændsel i Beholderne, besluttede han at gaa op i større Højde for at faa bedre Fald. Da der endnu var 7 Minutters Benzin, fik han Øje paa Skæret af en By, og han søgte derfor ud over aabent Land og rettede Maskinen opad. I 1500 Meters Højde gik Motoren i Staa. Lindbergh steg saa op paa Kanten af Førerkabinen og trak i Udløsningen efter et Fald paa ca. 30 m. Da Lindbergh sprang, havde han ikke lukket for Gassen, og da nu Maskinen faldt med Næsen nedad, var der kommet endnu lidt Benzin til, nok til at sætte Motoren i Gang igen, og pludselig ser han den styre lige imod sig i en Afstand af ca. 3—400 Meter. Det saa ikke godt ud, men besindigt gjorde han klar til at trække Faldskærmen bort fra Maskinen, om det gjordes nødvendigt. Men Maskinen beskrev en

(Fortsætte Side 10)

Paa Hovedet ned. Skærmen begynder at udfælde sig.

Lindberghs Maskine efter Ulykken, — kun en Ruindynge.

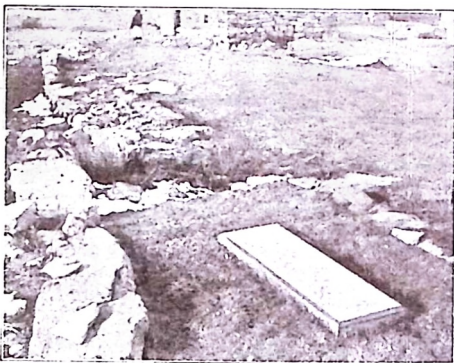

Gardar-Igaliko

af Erik Dahl, p. t. Grønland.

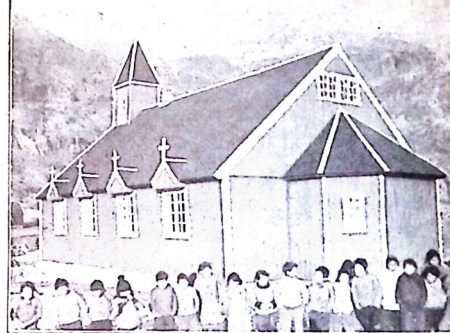
I Aaret 986 kom Erik den Rode sammen med sine Folk til Grønland og ved den nuværende Tunugdliarfik Fjord grundlagde han Østerbygden. Andre Nordboere drog længere mod Nord og slog sig ned ved Godthaabsfjorden hvor Vesterbygden dannedes. Erik byggede en stor Gaard „Brattahlid“ og kaldte Fjorden Eriksfjord. Begge Bygder voksede efterhaanden, og da de stod paa deres højeste, har der vel været ca. 3000 Nordboere med ca. 200 Gaarde og 18 Kirker. Aar 1125 blev Præsten Arnald af Ærkebispem i Lund indviet til Biskop over Grønland, og Gardar i Østerbygden blev Bispesæde og dens Kirke Domkirke. I flere Hundrede Aar levede Nordboerne i Grønland og ernærede sig af Jagt, Fiskeri og Kvægavl. Men i Midten af det femtende Aarhundrede afbrødes Forbindelsen helt med Omverdenen, og man maa formode, at Nordboerne kort Tid derefter er bukkede under, fortrængt af de indvandrede Eskimoer. Man har ved Udgravninger af Nordboernes Grave kunnet konstatere, at Slægten efterhaanden var degenereret ved Indgifte. Folkene var smaa og mange var vanføre, Levealderen kun ringe, mange døde mellem 30—

Dahl tager sig et Bad i de varme Kilder i Sydgrønland.

Nordbo-Bispens Grav mellem Ruinerne af det gamle Gardar.

40 Aar og man kan paa de fundne Kranier se, at de har haft meget daarlig Føde, Tænderne er stærkt slidte. De har sikkert blandet baade Bark og Sand i Brødet.

Skoleborn uden for Kirke- og Skolehuset.

Nu staar jeg paa Ruinerne af det gamle Gardar og ser ud over den samme grønne Slette, hvor i sin Tid de gamle Nordboere færdedes, og jeg ser ud over Ruinerne af Domkirken og de gamle Nordboeres Gaarde. Meget er der ikke igen, Grøn-

lænderne har ved at fjerne Stenene til at bygge Huse af og ved at bygge ind over og imellem Ruinerne forstyrret disse grundigt. Men man kan dog se, at Nordboerne har været store og stærke, da de kom herop, for Bygningerne er anlagt forholdsvis store, og til Bygningsmateriale har de anvendt meget store og tunge Sten, Blokke paa 5—10 Tons findes iblandt. Dem har Grøn- lænderne ikke kunnet flytte. I den første Tid

har der sikkert ogsaa hersket en vis Velstand; i Bispegaarden har der været en Gildehal paa 130 Kvadratmeter, og Staldene har kunnet rumme mindst 200 Køer. Foretagsomme har Nordboerne sikkert ogsaa været; man har fundet Rester af en Esse, der tyder paa, at man har udsmet Jern af Myremalm. Udenfor en af Ruinerne findes enstensat Brønd. Den bruges den Dag i Dag, og jeg smager paa Vandet. Det er frisk og velsmagende.

*

For nogle Aar siden fandt man ved Udgravninger, foretaget af Dr. Nørlund, en Grav, der indeholdt Liget af en Biskop. Paa den ene af Ligets Fingre sad en Ring, Bisperingen fra Nidaros, og ved Siden af Liget laa en Bispestav med et kunstfærdigt udskaaret Topstykke af Hvalrostand. Liget blev sendt til København og undersøgt, men blev atter bragt tilbage og lagt i Graven, der nu er dækket af en smukt udhugget

Sten, der paa dansk og grønlandsk fortæller, at her ligger en af Gardas Kirkefyrster begravet.

Hvor før det gamle Garda laa, bor nu ca. 100 Grønlændere, der ligesom Nordboerne ernærer sig ved Fiskeri og Kvægavl. Der findes ved Igaliko,

En lille Grønlænderinde i Festdragt.

som Stedet nu hedder, ca. 30 Køer og ca. 1000 Faar. Bopladsen er anlagt for ca. 150 Aar siden af en Nordmand, Anders Olsen, der var i „Den grønlandske Handels“ Tjeneste, og som 1775 grundlagde Julianehaab, hvis Bestyrer han var i mange Aar. Senere giftede han sig med en Grønlænderinde og flyttede ind ad Fjorden til Igaliko og blev Stamfader til Befolkningen her. Anders Olsen medbragte et Par Køer fra Norge, og fra dem stammer Kvægbestanden. Paa Grund af Indavl var Køerne efterhaanden blevet noget smaa af Vækst, men for en halv Snes Aar siden forærede Minister Zahle Bopladsen en Tyrekalv, der bragte nyt Blod til Racen.

Anders Olsen var en dygtig Mand, som satte en sund og kraftig Slægt i Verden; han dannede et helt lille Samfund, der trivedes og voksede praktisk talt uafhængigt af den øvrige Verden. Nu ligger han begravet midt paa Bopladsen, hvis „Konge“ han var, og ved hans Side ligger de efterfølgende Stormænd af hans Slægt begravede. En hel „Kongerække“.

E. Dahl.

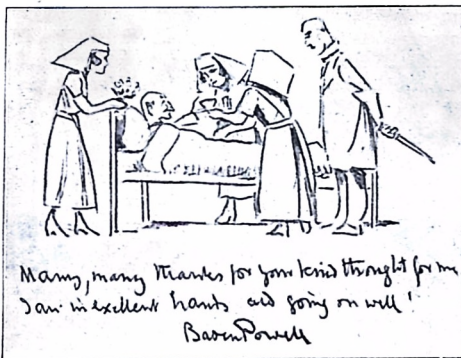
Lord Baden-Powell

LIGGER ALVORLIGT SYG

Som de fleste sikkert allerede har læst i Dagbladene, er Verdensspejderchefen alvorligt syg. B.-P. ligger paa Hospitalet og er fornylig blevet opereret for anden Gang. Dette lyder naturligvis foruroligende særlig i Betragtning af, at „The Chief“ meget snart bliver 77 Aar.

Admiral Carstensen, der er en god, personlig Ven af Verdensspejderchefen, har imidlertid lige faaet et langt Brev fra Lady Baden-Powell, hvori hun siger, at Verdensspejderchefen efter Omstændighederne har det godt, og selv om han er meget svag, venter man sikkert, at han har Kræfter nok til at staa Sygdommen igennem.

Betegnende for B.-P. er det, at han ikke har tabt sit gode Humør. Til de mange Tusinde Venner og Spejdere, som har telegraferet og skrevet i Anledning af Sygdommen, har han ladet udsende et Takkekort, tegnet af ham selv. Det er ikke kedeligt. Særlig Lægen, der staar paa Lur med Kniven, tyder paa, at B.-P. er ved ganske godt Mod. Her er Kortet:

Den 22. Februar er det B.-P.s Fødselsdag. Der er ingen Tvivl om, at alle Verdens 2½ Million Spejdere vil forene sig i Ønsket om, at B.-P. meget snart atter maa være oven Sengen. Vi kan ikke undvære ham og den Inspiration, der udstråler fra ham.

Korpset har telegrafisk sendt de bedste Ønsker til Patientens Sygeleje. Alle danske Spejdere staar bag de gode Ønsker, og de samles om at lykønske Verdensspejderchefen til hans Fødselsdag og haabe alt godt for ham i det nye Aar.

T. C.

I Aaret 1912 var en lille Flok paa 5 Mand paa Ekspedition langt, langt mod Syd, helt nede ved Sydpolen. — Der ligger et stort Fastland, Antarktis kaldet, — det er stort, men der bor ikke et Menneske, thi Landet er dækket af evig Sne og Is. Fra et isfyldt Hav hæver sig vældige Bjerge, bag dem, langt inde i Landet, ligger Sydpolen, — en Plet af uendelig Ensomhed. — Herhen agtede disse 5 Mand sig. Langsomt kæmpede de sig frem, alene til Isbarrieren brugte de 27 Dage, — endelig naaede de Maalet, Polen. — De saa en lille, mørk Ting; da de kom nærmere, opdagede de, at det var et Flag — det norske Flag. Roald Amundsen var kommet 34 Dage før!

Hjemturen blev uhyggelig. Gang paa Gang overfaldtes de af frygtelige Snestorme, hvor Himmel og Jord stod i et. De faldt ned i Revner i Isen og kvæstedes, de fik Koldbrand i Fødderne. — En døde, men stadig stred de sig fremad. Tilsidst var en af dem, Oates, saa svag, at han ikke kunde følge med mere, men hans Kammerater vilde ikke forlade ham. „Jeg gaar lige ud og bliver maa-ske et Øjeblik ude“, sagde han en Morgen. Saa gik han ud i den hylende Orkan — og kom ikke igen. — Han havde ofret sig for at frelse sine Kammerater. De sidste tre fortsatte Hjemturen, men 11 miles fra et af Depoterne blev de overfaldet af en ny, frygtelig Snestorm.

Hjælpeekspeditionen fandt dem 8 Maaneder senere.

Dette er Kaptajn R. F. Scott's Saga.

Paa en Høj rejstes et Kors, paa hvilket staar: *At stræbe, at søge, at finde og ikke give op!*

Det internationale Spejder-Bureau har udsendt en Oversigt over Spejderkorpsene hele Kloden rundt. Af denne fremgaar, at der findes Spejdere i 47 Lande, og at der har været en Fremgang i de to sidste Aar paa 212,377 Mand, saa der nu ialt findes 2,251,726 mandlige Spejdere, nemlig 364,738 Forere, 80,613 RS, 1,406,317 Drengespejdere, 33,364 So-spejdere og 366,694 Ulveunger — der alle, paa nær de danske Spejdere over 14 Aar, bærer Spejderdragten.

Isa Ali, en ægyptisk Patuljefører, har af B.-P. faaet tildelt Bronze-Kors for ædel Daad. Ali var sammen med et Par Kammerater ude at bade i Nilen. En Kammerat var uforsigtigt svømmet for langt ud og fik Krampe derude.

Da Ali blev klar over Ulykken, svømmede han, trods stærkt Tidevand, der foraarsagede en Strøm paa 19—20 miles i Timen, ud til det Sted, hvor han havde set Kammeraten synke. Efter flere Dykninger fik han fat i Kammeraten, bjærgede ham i Land og gav ham, trods sin stærke Udmattelse, kunstigt Aandedræt saalænge, at han atter kom til Live, hvorefter Ali bar ham hjem.

Charles Lindberg —

(Fortsat fra Side 6)

Venstrespiral med omtrent 1500 Meters Diameter og passerede Skærmen i en Afstand af ca. 100 m. Lindbergh talte fem Spiraler, inden den helt forsvandt. Som han nu sejlede gennem Taagen, kunde han hverken se Jorden eller Stjernerne, og han havde ingen Anelse om, hvad Slags Terræn han blev nødt til at lande paa. Han trak derfor Benene op under sig, for at de ikke skulde faa fat i en Gren, en Ledning eller lignende, og beskyttede Ansigtet med Hænderne. Snart efter saa han Omridset af en Mark, og han landede blidt midt blandt høje Majsstængler. Maskinen blev senere fundet ca. 3 km derfra og med Posten ganske uskadt. Ved nærmere Undersøgelse af Maskinen viste det sig, at Hovedtanken var blevet ombyttet med en mindre ved det sidste Efter-syn, uden at Flyveren var blevet gjort opmærksom derpaa.

Omstændighederne ved Lindberghs fjerde Nød-spring var paa det nærmeste ganske lig det forrige. Det skete den 3. November paa samme Natpostrute. Lindbergh overraskedes atter af en svær Taage og kunde ikke finde noget Landingsfyr. Hertil kom en sneblandet Regn, der just ikke forbedrede Situationen. Da der ikke var mere Brændsel, havde Lindbergh naaet en Højde af ca. 4500 Meter. Herfra gjorde han Hoppet og dalede i bidende Kulde, gennem Taage og Mørke mod den ukendte Jord, hvor han blev hængende i et Pigtraadshegn, hvis Pigge dog ikke kunde trænge gennem den tykke Flyverdragt.

Til Turnering mellem

Korpsets bedste Patruljer!

Den første Landspatruljeturnering bliver i Efteraarsferien

Hvordan staar vi egentlig i Forhold til hinanden her i Korpset? Ja, vi véd jo lidt om, hvem der er Rævehalevindere indenfor de forskellige Divisioner; men hvordan vilde mon de bedste Patruljer fra de forskellige Divisioner klare sig, naar man satte dem over for hverandre i en Turnering?

Det véd vi ikke ret meget om nu, men naar Sommeren er forbi, og vi er midt i Efteraaret, vil vi kunne faa et Svar. Det bliver nemlig i *Efteraarsferien*, at Korpsets *Landspatruljeturnering* skal finde Sted, og naar den er endt, véd vi i alt Fald nok et og andet om, hvor de fem-seks skrappeste Patruljer findes i Danmark.

Nogen helt almindelig Turnering bliver det næppe, naar en Række fast sammentømrede, maalbevidst arbejdende Patruljer fra alle Dele af Landet mødes efter først hver især at have tilkæmpet sig Hæderspladsen i de hjemlige Divisions-Turneringer.

Der er nok mangan rask Spejder, der gerne vil møde op til denne Elitepatruljernes Kamp, og jeg tager næppe Fejl, naar jeg formoder, at Foraarsturneringerne denne Gang vil blive udkæmpet med maksimal Indsats fra Patruljernes Side! Og sikkert er det ogsaa, at mangan gav Patruljefører allerede inden Jul har givet Gutterne en ekstra Opsang og faaet Arbejdstempoet i Patruljen sat op. For det er det daglige, solide Arbejde over en længere Tid, der vil komme Pa-

truljen til Gavn ved den noble Dyst til Foraaret. Ja, og maaske til Efteraaret med!

I kan forstaa, at det bliver ikke rene Øm-fodsopgaver, vi vil stille Patruljerne overfor til Korpsets første Landspatruljeturnering, og for at tilrettelægge denne Turnering paa bedst mulig Maade, er vi allerede nu godt i Gang med Forberedelserne.

For vi skulde jo gerne have det bedste med af det gamle og saa dog samtidig sætte ind med noget nyt og noget, der kan arbejdes videre med hjemme i Troppene.

Der skal nok komme en Del Overraskelser, og saavel Næve som Hjerne vil I faa Brug for, men derfor vil I dog ikke kunne træne bedre paa nogen Maade end ved at leve jeres normale Patruljeliv og gaa frem efter de foreliggende Instruktionsbøger og jeres Tropsførers Vejledning, for et solidt alsidigt Grundlag skal nok vise sig at være den bedste Ballast til Efteraarets Prøvelse. Vi fra vor Side skal heller ikke ligge paa den lade Side, men skal sætte Kræfterne ind paa at faa en frisk, lærerig Turnering ud af det. En Turnering, der kan virke højnende paa vort Arbejde og inspirere Deltagerne til at yde godt Spejderarbejde.

I et af de næste Numre af jeres Blad kommer jeg igen, og saa skal jeg forsyne jer med en Række positive Oplysninger om: *Det danske Spejderkorps' Landspatruljeturnering i Efteraaret 1934.*

Jens Hvass.

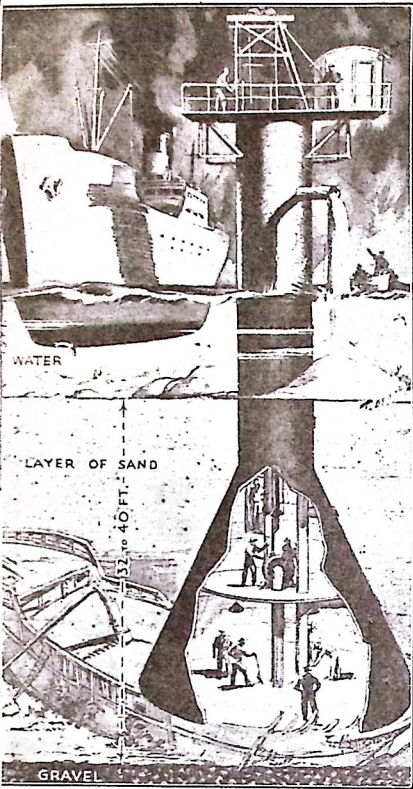

Diagram visende, hvorledes den kæmpemæssige Tragt arbejder sig ned til „Skattekammeret“.

Og det er ikke alene i Romanerne, at der eksisterer gamle, gulnede Kort med hemmelighedsfulde Tegn, som angiver de nærmere Enkeltheder, hvorefter man kan finde hele Formuer, der i Aarhundreder har ligget gemt i Jordens Skød eller paa Havets Bund.

Der kan nævnes et andet Eksempel, en fattig Fisker ved Navn Edward Fitzgerald, som i Februar netop for to Aar siden opdagede en mærkelig Indskrift, skaaret dybt i Stammen paa et Træ ved Bahamaserne. Han fik den Idé, at det maaske havde Betydning, og ved at grave fandt han en skjult Skat til en Værdi af 70,000 Dollars.

Rundt om i Verden ligger der uhyre Værdier, som har været gemt i Aartusinder. Saaledes kan man nævne Sagnet om, hvordan Profeten Jeremias skjulte Pagtens Ark, Guldalteret, og en Kiste med rent Guld og smykket med Guldkeruber, et Sted paa Bjergene Nebo i Østjordanlandet. Det skete, da Babylonierne Konge, Nebukadnezar drog frem mod Jerusalem. Profeten erklærede, at den hellige Tempelskats Gemmested ikke skulde blive bekendt, før Jahve atter samlede sit Folk og gav det sin Naade.

Skattejagt i vore Dage

SKJULTE Skatte har altid været et taknemligt Emne for Forfattere, der skriver spændende Romaner. Men det er vel de færreste, der tænker paa, at der i Virkeligheden gennem Aarhundreder har eksisteret Eventyr netop i den Retning, og at der den Dag i Dag finder Skattegravning Sted baade til Søs og til Lands.

Hvis man havde Tallet paa de Skattegravere, der i dette Øjeblik er paa Jagt efter skjulte SkatteVerden over, vilde man forbavnes.

En amerikansk Eventyrer fra Los Angeles fik i Aaret 1928 officiel Tilladelse til at bestige Bjergene og søge efter den berømte Skat. Han opnaaede intet Resultat, men er nu ved at forberede en ny Ekspedition. Utallige Skattesøgere har før hans Tid forgæves søgt efter disse Kostbarheder.

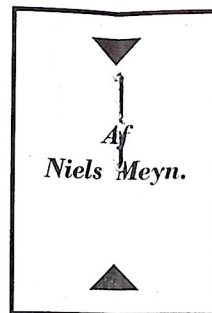
I Centralamerika og i Peru findes vitterligt skjult umaadelige Skatte, og der eksisterer utallige Eksempler paa, at man har fundet Guld dér.

Men det er kun en ringe Del, som endnu er kommet frem for Dagens Lys. Da Spanierne erobrede og plyndrede de gamle Kulturlande, blev enorme Mængder ædelt Metal baade i Barrer og forarbejdet bragt af Vejen; men i Tidernes Løb er enhver nærmere Beskrivelse af Stederne blevet glemt. Fanatiske Munkke, der betragtede den hensuldrende, indianske Kultur som den Ondes Værk, tilintetgjorde alle Minder. Det er saaledes aldrig lykkedes at tyde den sølsomme, gamle Billedskrift. Men den Dag, det sker, vil man sikkert gøre store Opdagelser.

Ved Titicacasøen i Peru, véd man, at der er gemt store Skatte, og den sidste mexikanske Kejser, Montezumas Skatte har man heller aldrig kunnet finde.

Søger vi tilbage til den gamle Verden, behøver vi blot at huske paa, hvilke kostbare Fund, der stadig gøres i Ægypten, hvor ædle Metaller og Smykker udgør en ikke ringe Del af Fundene i de gamle Kongegrave.

Indien er de skjulte Skattes klassiske Land. Gennem Aarhundreder er Indien blevet betegnet som det Land, der suger Guld til sig. Utallige, mægtige Herskere har ladet deres Skatte skjule, og rundt om i Junglerne finder man Ruiner af Byer og Pladser, og til saa at sige ethvert Sted er der knyttet et Sagn om en begravet Skat. Ved en lille Landsby, Derawar, skal der saaledes ligge

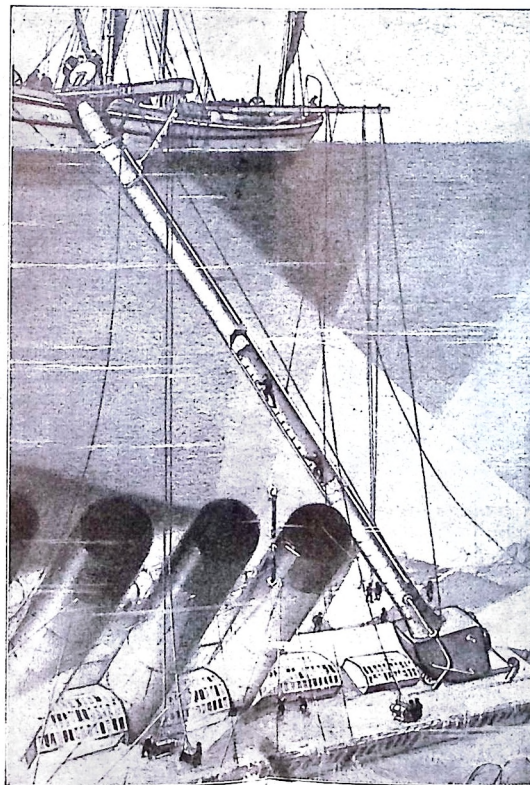
gemt — efter Sagnet Ordlyd 10 Fod under Jorden — en Guldskat paa 625 Millioner Kroner. Stedet, hvor de indiske Skatte er gemt, siges at kunne findes ved særligt Kendskab til visse ældgamle Træer, der paa en bestemt Tid ved Solnedgang skal kaste deres Skygge lige hen over Skjulestedet.

Ogsaa i Europa, især i England og Skotland findes der store Værdier begravet i gamle Ruiner, og det er ikke saa helt smaa Mængder, man har fundet gennem Tiderne, men som Regel er det ikke lykkedes at finde noget efter de dunkle Opgivelses. Det er gerne ved et Tilfælde, at en eller anden Landmand er stødt paa Kister og Kasser med Smykker og monet Guld.

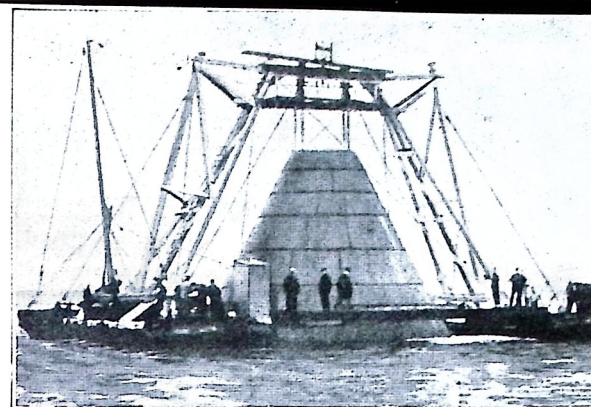
Selv her i Danmark eksisterer der Sagn om begravede Skatte. Man kan lige nævne et Eksempel fra Saksos Danmarkskrønike, hvor der nævnes en Viking, der begravde alt sit Guld paa Arrenakke, der som bekendt ligger oppe i Nordsjælland ikke langt fra den historiske Sandkro.

I Belgien nær Cypoiing ved den belgisk-franske Kyst har Munkke for Aarhundreder tilbage skjult en Guldskat — efter Sigende til en Værdi af 10 Millioner. Og helt op i den nyere Tid nævner man de Kostbarheder, som Napoleon skjulte efter Waterloo. I Napoleons Testamente, skrevet paa St. Helena, omtales Skatte, der er gemt. Efter Sigende skal de findes i Nærheden af Tuillierierne. De er ikke fundet.

De mest romantiske Historier, der dog alle hører Virkeligheden til, at knyttet til sunkne Skibe, og her kan man først og fremmest nævne de mange rovede Kostbarheder, som de vestindiske Pirater har gravet ned. Paa Haiti, paa Tortuga og paa Virginiaerne har man fundet en Mængde, men det er afgjort, at der findes langt flere.

Tegningen viser, hvorledes man har tænkt sig gennem et mægtigt Ror at naa ned til en sunken Oceandamper.

Tragten er anbragt over det Sted, hvor Vraget ligger, para til at blive sænket. Der kan arbejdes inde i Tragten uden Dykkerhjelme.

Man kan angive en lang Liste af Skibe, der, ladet med Guld og Sølv, er sunket, og hvis nøjagtige Position og Ladingernes fulde Værdi kan opgives.

I Taffelbugten ved Sydafrika nævner man cirka 50 Skibe, hvis hensuldrende Vrag man kender, og adskillige af disse har dristige Dykkere været nede ved og hentet store Værdier op fra.

Der kan nævnes den hollandske Ostindiefarer „Jonge Thomas“, der sank ved Zoutflodens Munding den 2. Juni 1773, og hvis Ladning var meget kostbar. Og ligeledes kender man det nøjagtige Sted, hvor den portugisiske Ostindiefarer „St. James“, gik ned i 1586 med en Ladning Guld.

Ovre ved Nordamerikas Kyst ligger Fregatten „Husar“, der sank i Aaret 1779 og havde 300,000 Dollars i Guld ombord. Ikke langt fra ligger et andet Skib, „Lexington“, hvis Ladning notorisk bestod af ½ Ton Guld, 8,800 Pund Sølv i Plader og 200,000 mexikanske Dollars.

Ved Brest sank en stor Damper „Egypt“ for nogle Aar siden efter et Sammenstød i Taage. Ladningen bestod af 5½ Tons Guld og Sølv og 400,000 Dollars i monet Guld.

Under Krigen blev adskillige Skibe torpederet og sank med store Værdier ombord. Vi nævner „Laurentic“, der sank ved Doregals ved den irske Kyst. Her har man med Held foretaget Dykninger. Den engelske Marine har fisket ikke mindre end 25 Millioner Dollars i 1924, og man ved, at der endnu findes 5 Millioner dernede.

At hente Guld op fra Havbunden fra sunkne Skibe er ikke saa ligetil, som man maaske tror. Der behøver ikke at gaa mange Aar, før Sand og Dynd dækker Vraget, saa selv om den moderne Dykker uden Vanskelighed kan naa ned paa Havbunden, er man lige vidt.

Der skal derfor meget store Anstalter til. Vi kan nævne, hvordan en Kaptajn Riley i Aaret 1932 lod konstruere et 200 engelske Fod langt

(Fortælltes Side 17).

Redaktøren siger-

Korrespondance.

En 16-aarig engelsk Spejder vil gerne korrespondere med en jævnaldrende dansk Kammerat. Endvidere har jeg en Del Adresser paa svenske og norske Spejdere i Alderen 13—17 Aar. Spejderne i en indisk Troop — 4th Jodhpur Troop — vil gerne udveksle Breve med danske Spejderkammerater. Jeg har ogsaa nogle Adresser liggende paa Rovere i England, Holland og Ungarn. Skriv til Korpskontoret efter dem.

Julehilsener.

Korpsset har modtaget Julehilsener og Nytaarsønsker fra hele Verden. Alle disse Hilsener og Ønsker gælder jo Korpssets Spejdere, hvorfor de herved videresendes. De er kommet fra: Lord Baden-Powel, Lady B.-P., deres Børn — og Hunde (bl. a. Shawgm, der selv har sat sin Pote som Underskrift paa Kortet!), Groak Ferencz (en ungarsk Spejderfører, som studerer paa Ollerup Højskole), Japans Spejderchef, Vicomte Mishima, de jugoslaviske Spejdere, det rumænske Spejderkorps, det østrigske Spejderkorps „St. Georg“, det østrigske Spejderforbund, den estniske Spejderchef, Boy Scouts af Luxemburg, de czechoslovakiske Spejdere og deres Chef, Dr. Svojsik, Sveriges Scoutforbund, H. k. H. Prins Gustav Adolf, Steen Thiel (svensk Int. Comm.), Letlands Spejdere, Ungarns Spejderkorps, de islandske Spejdere, les Eclaireurs de France, K. F. U. M.-Spejderne i Danmark og Gunnar Ipsen, Boy Scouts of Lithuania (Litauen), 8. Southport Troop og Mr. Bowker, de polske Spejdere, les Eclaireurs Unionistes de France, Zier Laszlo, Julius Yülling og G. Halpom (ungarske Jamboree-Fættre), Franz Orban (tidligere ungarsk Fætter, som holder saa meget af Danmark, at han nu skriver og taler helt korrekt Dansk) Ignacy Wolkowicz, Polen, Deutscher Pfadfinderverband og Reichschaft deutscher Pfadfinder, Dansk Spejderkorps i Sydslesvig, Endre Fodor og Finlands Scouter.

Sporsne.

Vi, der interesserer os for Sporing, og hvilken Spejder eller Ulv gør ikke det, maa haabe, at vi nu i Februar maa faa noget Sporsne, d. v. s. et tyndt Lag ikke for løs Sne. En bedre Chance for at studere Dyrespor kan man nemlig ikke faa.

Tag ud med Patruljen og prøv at finde saa mange forskellige Spor som muligt. Raavildt, Hare, Ræv, Mus, Krage og — hvis man er

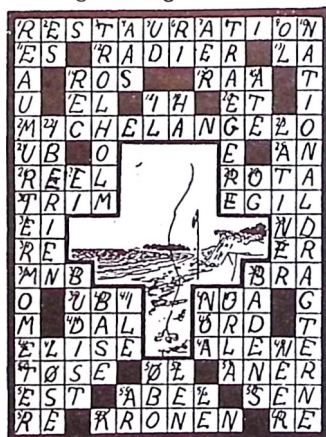
heldig — Grævling. Og mange flere. Det er ikke rigtigt, at Grævlingen ligger i Dvale hele Vinteren, jeg har selv flere Gange set dens karakteristiske Fod i Sne. Prøv at følge et Rævespor og se, hvorledes Mikkel har været rundt og snuse til Musehuller og andre interessante Ting. Maaske kan I af Sporene læse jer til, at han ogsaa har haft Udbytte af sin Jagt.

Desværre kan man jo ikke tage Gipsafstøbninger af Snespør. Men prøv at tegne dem i de rigtige Dimensioner eller endnu bedre, prøv at fotografere dem! God Jagt!

Premie-Jule-Opgaven.

Jeg havde sikkert overvurderet Læsernes Skarp-sindighed, da jeg bragte den sidste Kryds-og-Tværs. Der kom kun 3 (tre) Løsninger: fra Flok-assistent Busser Baadh, 4. Aarhus, Flokfører Else Thorsted, 4. Aarhus (de har nok hjulpet hinanden) og Werner Hansen, 1. Kolding Troop (Werner havde iøvrigt et Par Fejl). Opgaven var meget vanskelig, og jeg maa indrømme, at nogle af Ordene er ikke helt gode. Der skal derfor nok snarest komme en anden og bedre Opgave. Jeg har jo over 20 Bogpræmier liggende.

Her er iøvrigt Løsningen.

Trykfejl.

I sidste Nummer af Bladet fandtes en slem Trykfejl i Artiklen om Rigsvaabenet. Der staar, at Norge blev et selvstændigt Rige i 1914. Det var som bekendt i 1814!

(Fortættets Side 21).

NATØVELSEN

Spejderkomedie i 4 Akter.

Af Holger Frykenstedt.

Ved Ritz.

Personer:

Patruljeføreren,
Patruljeassistenten,
Bolle,
Spejdere,
Kolonnehøveden,
Tropsføreren,

Egernpatruljen.

1ste Vagabond,

2den Vagabond.

1. Akt.

(Scenen er Patuljelokalet. Til højre er der en Dør med en Brevsprække. Patuljeføreren og Assistenten. Pf. gaar frem og tilbage paa Gulvet.)

Pf.: Det gaar ikke længer, vi maa se at faa noget Skub i Patuljen. Der mangler noget, hvad det nu kan være. Vi maa finde paa et eller andet. Egernpatuljen skal atter blive Kolonnens bedste Patulje.

Pass.: Ja, du har Ret. Der er noget, der glipper. Det er ligesom, vi har mistet Taget i Patuljen. Noget maa der gores. Men hvad?

Pf.: Vi maa først finde Fejlen, for der er en Fejl. Det saa vi tydeligt ved sidste Turnering, det var ikke den samme, gode, gamle Egernpatulje som tidligere. Man regner ikke med os som blot for et halvt Aar siden. Vi maa tage os sammen og vise dem, at Egernpatuljen er lige saa levende og ferm som altid. Vi skulde bare kunde give den et rigtigt Job.

Pass. (ser paa Uhret): Om ti Minutter er de her til Patuljemøde.

Pf.: Javel, saa maa vi have et Job til dem. Der maa handles hurtigt. Vi maa hjælpes ad med det.

Pass.: Ja, nu skal jeg gøre, hvad jeg kan, og du, som plejer at have saa mange gode Idéer, maa vel ogsaa kunne finde paa noget.

Pf.: Egerne skal ind i de gamle Folder igen, det skal jeg sørge for. Støl paa det.

Pass.: Men hvad med Job'et, har du tænkt paa noget?

Pf.: Det kommer nok; men nu er de her snart. Kom med ud efter Forbindsgrejerne, vi skal have Laarbensbrud i Aften, det kan aldrig skade.

(De gaar. Alt er roligt et Øjeblik, saa kommer et Brev ind gennem Brevsprækken i Døren og

falder ned paa Gulvet. Lidt efter kommer Pf. og Pass. tilbage.)

Pass.: Der ligger et Brev paa Gulvet. Det er med Kolonnens Stempel.

(Han tager det op og rækker det til Pf., der aabner det.)

Pf.: (læser): ...bro Kolonne sammenkalder herved samtlige Kolonnens Patuljer til Natøvelse ved Ødeby førstkomende Lørdag Kl. 21.30. Samling paa det sædvanlige Sted. Kort og Kompas samt Lomme-lygte medbringes.

Pf.: Det bliver naturligvis Natorientering, det kan du være sikker paa, ikke helt nemt Terræn deroppe, men den skal vi nok klare. Kan du huske forrige Aar, da vi havde den bedste Tid paa Natorienteringen. Det skal blive morsomt at mødes med Rævne og Falkene, som lovede at klø os i næste Konkurrence. Det vil nu blive svært for dem at slaa os i Orientering.

Pass.: Tror du, vi har vores Chance her?

Pf.: Véd det ikke, men det er ikke umuligt, vi kan vinde os noget af alt. Lad os haabe, vi maa opleve noget, der kan svejse os endnu mere sammen. Der skal nok mere til end en ren og skær Natorientering for at faa virkelig Skub i Patuljen.

Pass.: Faar vi blot en Chance, saa kommer Patuljeaanden ogsaa.

Pf.: Ja, nu ved Patuljemødet vil jeg fortælle dem, hvad det gælder. Vi skal vinde den Øvelse.

Pass.: Afgjort, vi skal vinde det Lob, men dér har vi Egerne.

2. Akt:

(Det er næsten mørkt paa Scenen. Man kan daarligt skelne de Optrædende. Egernpatuljen er startet i Øvelsen, men er faret vild og véd nu ikke, hvor den befinder sig. I Baggrunden Græner etc.)

Pf.: Vi maa være gaaet galt. Vi skulde have været fremme for længe siden; det ser ikke særlig lyst ud for os, jeg aner faktisk ikke, hvor vi er. Lys herhen, saa jeg kan se paa Kortet. Javel, vi startede fra Ødeby og skulde til Sandstorp, det er saadan noget som 6 km, men nu er vi her et eller andet Sted i Nærheden af Orupgaard, tror jeg nok. Det er ca. 3 km nordvest for Sandstorp.

Pass.: Orupgaard maa sikkert ligge saadan noget som 5—600 Meter mod Nord.

Pf.: Ja, næsten lige mod Nord, vi maa hellere gaa derhen og siden slutte os til de øvrige ved Sandstorp. Det er vel bedst at gaa ad

Landevejen. De er der nok endnu, for der var mange Patruljer, der skulde starte.

(Man hører Stemmer i det Fjerne.)

Bolle: Tss. Der kommer nogen, lad os gemme os bag Grantræerne dér.

(De gemmer sig. Stemmerne kommer nærmere. To Omstrejfer gaar sagte over Scenen, idet de taler med hinanden.)

1ste Vagabond: Ja, altsaa, den Gamle paa Orupgaard er helt alene i Nat. Saa klarer vi Sølvtojet, — gør han Modstand, tja, saa...

2den Vagabond: Ja, en mer' eller mindre spiller ingen Rolle. Sølvtojet er nok sine 2000 Stærke værd. Gamle Arvesager, tror jeg. Det skal nok blive en Geschäft, den.

(De forsvinder. Stemmerne fortaber sig, og alt er roligt paa Scenen.)

Pf.: Det var en køn Historie, maa jeg sige; men det bliver der nu ikke noget af, det skal vi nok sørge for. Du Bolle stikker udenom Slynglerne og underretter Godsejeren, saa han straks kan ringe efter Politiet; han er gammel og svag, og vilde ikke kunne gøre megen Modstand mod de to. Men skynd dig. Bed ham slukke alt Lys, saa de ikke skal faa Mistanke. Bliv hos ham, men lad kun de to Karle gaa ind, saa har vi dem i Fælden. Glem nu endelig ikke at ringe efter Politiet. Vi støder til Politiet paa Landevejen. Se saa blot at komme af Sted. Vi sætter Kurs mod Vejen 300 Meter Syd for Orupgaard og afventer Politiet dér.

(Bolle forvinder ud til den ene Side, Patruljen til den anden.)

3. Akt:

(Mørk Skov, Granerne er flyttet lidt om. En Vejviser angiver et Vejkryds. Patruljen kommer ind.)

Pf.: Saa naaede vi hertil, nu er det blot med at vente, til Politiet kommer. Men hvad er det, der kommer Bolle jo.

(Bolle ind.)

Bolle: De har skaaaret Telefonledningen over, saa vi ikke kunde faa nogen Forbindelse. Slynglerne gik ind i Skoven igen, men kan være tilbage naar som helst. Hvad skal vi nu gøre?

Pf.: Saa maa vi selv være Politiet. Det bliver Alvor, Egern. Nu maa vi handle som Mænd! Kom. — Vi maa gøre alt, hvad vi kan for at faa fat paa dem. (De gaar.)

Mellemakt:

(Granerne er erstattet med nogle Stole. Ellers ingen Forandring. Det er stadig mørkt. Patruljen kommer sagte ind.)

Pf.: Gem jer nu her i Mørket, ikke et Ord maa høres. Vi maser frem paa een Gang.

(Alt er roligt et Stykke Tid, saa høres en underlig Lyd, som om nogen dirker et Vindue op.)

1ste Vagabond: Ja, saa slap vi indenfor, du kan gaa ind og pusle lidt med den Gamle, mens jeg ordner Sølvtojet.

(Spejderne farer frem, og et vildt Slagsmaal begynder, to Skud knalder. Til Slut bliver Tyvene overmandede.)

Pf.: Saadan nogle Banditter at skyde med skarpt paa os. Men den gik ikke. Han fik sig saadan én, at Kuglen gik op i Loftet i Stedet for i mig. Naan, men lad os saa komme af Sted til Politiet med dem.

Mellemakt:

(Kolonnechefen og Tropsfører. Scenen mørk Skov. Kolonnechefen staar og lyser med en Lommelampe paa et Kort.)

Kch.: Det er ikke til at forstaa, hvor Egerne bliver af, nu har baade Rævene og Falkene været her, men Egerne er stadig usynlige.

Trpf.: Ja, det er mærkeligt, bare de ikke er gaaet vild, saa de slet ikke kan finde hjem.

Kch.: Naa, Egerne skal nu nok klare sig.

En Spejder (kommer farende ind): Egerne er paa Politistationen inde i Byen. De har netop ringet derfra.

Kch.: Hvad er det, du siger? Paa Politistationen. Hvad er der sket? De Egerne kan da hitte paa Overraskelser, saa det forslaaer noget.

4. Akt:

(Samme Scene som 1. Akt. Patruljen samlet til Møde.)

Pf.: Egernpatruljen har gjort baade sig selv og Kolonnen Ære, det hørte I selv, Kolonnechefen sagde ved Festen, hvor han takkede os. Det var vor Chance. Patruljen har atter indtaget sin gamle Plads i Kolonnen, og den skal vi søge at beholde.

Pass.: Saa fik vi alligevel en Chance, som du sagde.

Pf.: Ja, vi kan sagtens finde et Job, saa længe vi som Spejdere lærer at hjælpe andre, ikke sandt Egern?

Alle: Ja. Det er klart. Det er sandt, o. s. v.

Pass.: Og Egernpatruljen har handlet, som den skulde.

Pf.: Ganske som i de gode, gamle Dage. Lad os saa faa Raabet:

Egernpatruljen ea ea ea
den bli'r bedre Dag for Dag,
klem saa paa med friske Tag.

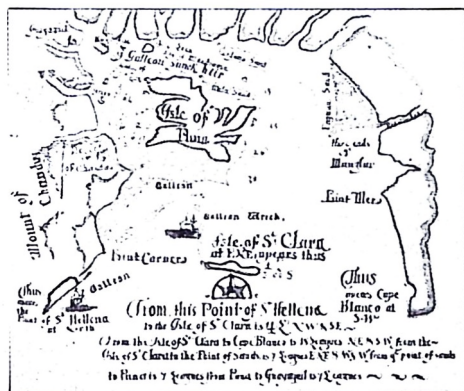
Ra! Ra! Ra!

SKATTEJAGT -

(Fortsat fra Side 13).

Jernrør, som indvendig er forsynet med en Trappe, hvormed Dybsødykkere kan stige ned til Havbunden. Det var ikke Kaptajn Rileys Hensigt først og fremmest at søge efter Værdier, men han vilde undersøge Vraget af „Lusitania“, den store Dampner, der blev torpederet i 1915 ved Irlands Kyst.

„Lusitania“ staar ret op og ned, som det flød paa Havfladen, og dets øverste Dæk er knapt 200 Fod under Vandet. Dykkerne kan stige ned gennem det lange Rør, som er aabent for oven, saa-

Et rigtigt „Skattekort“.

ledes at man hele Vejen ned har normalt Lufttryk. Først nede ved Skibet kommer man gennem særligt konstruerede Døre ind i Dykkerkammeret, hvorfra Dykkerne saa atter kan komme ned paa Skibets Dæk.

En anden og nok saa interessant og helt moderne „Skattesøgning“ foretages i denne Tid ved Hollands Kyst ved en lille Flække, Terschelling.

Her sank en stolt, britisk Orlogsmænd, „Lutine“ under en voldsom Storm i Aaret 1799. Den engelske Fregat havde 12 Millioner Dollars ombord i Guld og Sølv. Kun en eneste Mand af den 250 Mand store Besætning blev reddet.

Og denne ene Mand kunde angive, hvor Fregatten var sunket, saaledes at Stedet blev mærket af. Gennem hele det 19. Aarhundrede har utallige, dristige Søfolk søgt at hæve de sunkne Skatte, men endnu er det ikke lykkedes, skønt Fregatten, som det blev angivet, kun laa 15 Fod under Havoverfladen.

Grunden hertil er ganske simpelt den, at de voldsomme Storme gennem Aarene har skyllet

mere og mere Sand henover Vraget, der nu ligger begravet næsten 40 Fod under selve Havbunden. Den Omstændighed har hidtil slaet Laas for alle Forsøg paa at komme til Skattekisterne.

Mellem England og Holland blev der allerede i 1821 sluttet en Overenskomst, hvorefter Holland, dersom Skatten bliver hævet, skal betale Halvdelen tilbage til England, som saa igen vil refundere Assuranceelskabet, der maatte ud med den store Erstatning.

Man har nu konstrueret en sælsom Dykkerklokke, der vejer over 80,000 Kilo, og som er transporteret ud til Stedet. Dykkerklokken kan gradvis sænkes ned og pumper saa Vand og Sand op fra Bunden, medens den arbejder sig ned ved sin egen Vægt. Akkurat det samme Princip i Kæmpeformat, som man kender fra Brøndgravning, hvor man graver ud forned og sætter nye Cementringe til foroven, saaledes at Vægten af det hele trykker Ringene dybere ned, efterhaanden som Bunden suges op.

Man haaber paa, at man alene ved Sandpumpning kan naa ned til Vraget. Men viser det sig, at Sandet ligger for fast, har man allerede forberedt store Gravningsarbejder.

Den uhyre Dykkerklokke er lukket foroven og ved stadig at pumpe Luft ned, presser man Vandet ud af den, saaledes at Arbejderne kan stige ned ad en Trappe. Øverst oppe er monteret en Kæmpekran, der kan løfte indtil 3000 Kilo, og som skal hæve selve Skatten — hvis man naar ned til den.

Foretagendet er planlagt til de mindste Enkelt-heler; og alligevel er der et *men*. En eneste af de frygtede, voldsomme Paalandsstorme kan paa et Døgn ødelægge hele det store Arbejde, saa man maa begynde forfra igen. Det er den moderne Form for det gamle Sagn om Uhyret, der vogter den sunkne Skat, og som pludselig kan vise sig og gøre et gigantisk Menneskearbejde til intet.

Niels Meyn.

Haren

(Fortsat fra Side 3)

ud af den. Herhjemme er Haren lidt lysere om Vinteren end om Sommeren, men altid i Afsporing efter Jordens Farve, hvor den lever. Haren er iøvrigt et af de mest behaarede Væsener, vi har, Snuden er næsten helt behaaret, Ørene ligesaa, ja, selv under Trædepuderne sidder et tæt og fint Lag Haar. Naar Sneen dækker Mark og Skov, er det ikke sjældent at se Haren i Kaalhaven. Da det jo ikke er videre interessant at se dem æde Kaal, kan man for at bøde derpaa lade Kaalene indhegne og hjælpe Harerne ved at lægge et Par Roer ud til dem.

Axel Christiansen. „Videre frem“.

Nyt Tropskus.

I December Maaned indviede 2. Odense Tropsit nye store Blokhus, som Spejderne i omtrent 2 Aar har arbejdet paa. Det ligger paa en herlig Grund ved Slukefter. Tropsfører Chr. Bro og hans energiske Drengene har Ære af deres Værk.

Spejderne paa Bornholm.

Der er Fart og Liv over Spejderarbejdet paa Klippeøen. I sidste Maaned havde Aakirkeby-Spejderne (dem inde i Landet) en stor og meget vellykket Fest paa Afholdshotellet. Tropsfører Lærer Hansen bød de mange Gæster velkommen, hvorefter der blev vist Ambulanceøvelser, et Par Sketches og til Slut Jamboree-Filmen.

En Del Dreng- og Pigespejdere fra Nekso og Rønne deltog i Festen.

Gule mod Grønne.

6. Vesterbro Trop afholdt forleden en udmærket Terrænleg med K. F. U. M.-Spejdernes Maglegaards Trop, hvis Fører, Pastor Hjerl-Hansen selv er gammel, gul Spejder. Øvelsen var lagt af Tage Carstensen, som ogsaa fungerede som Kampdommer. Der blev af begge Tropper præsteret et meget energisk Arbejde, og Resultatet var derfor ogsaa saare vanskeligt at opgøre. Pointsene stod praktisk talt lige, men da de blev vejet paa en Guldvægt, viste det sig, at de grønne havde flest. Efter Øvelsen holdt man samlet Hvil, og de traditionelle Hurraer blev udvekslet, hvorefter man som een stor Trop — blandet — marcherede til Toget, der førte de trætte, men glade grønne og gule Kammerater tilbage til Byen.

Ny Trop paa Grønland.

I Julianehaab i Grønland er der nu oprettet en Spejdertrop med den tidligere Fører for 1. Saxo Trop i København, Pastor Svend Hertling, som Fører. Der er 14 Spejdere i Troppen foruden 3 grønlandske Tropsassistenter og en dansk.

Der har været holdt flere Patruljeførermøder, og Søndag d. 19. November var Troppen ude paa sin første Tropstur, ved hvilken Lejlighed 4 Spejdere aflagde Spejderløftet efter at have bestaaet Spejderproven.

Spejderløftet ser saaledes ud paa grønlandsk: Gútmut nunavnutdlo ilumôrumavdlunga inuit ikiorumavdlugit spejderit inatsigait maleruarmavdlugit angerfigåka.

„Vær beredt“ ser saadan ud: piarêrit.

De grønlandske Spejdere er alle meget interesserede i at komme i Forbindelse med danske Kam-

merater, og hver eneste Spejder har nu skrevet et Brev til en dansk Spejder.

1. Nyboder Trop

afholdt i „Foreningen af 1860“ en Tropsfest d. 3. December præget af Tradition; dermed menes bl. a. den for enhver Nyboderfest uundgaaelige Søndagssang og -reel, som forøvrigt var god.

Ulveungernes „Tolv med Posten“ (efter H. C. Andersen) var det lodigste, bygget over sædvanlig Læst med en Recitator af Teksten, alt mens Ulvene „pantomimede“.

Et Par af Programpunkterne havde ingen Tilknnytning til Begrebet Spejderfest, men var saadan set uskadelige. Uniformsforbudet gav Anledning til en desværre utydeligt sunget Sang af grotesk paaklædte Spejdere, og Jamboreens verdensbroderlige Stemning blev med Held manet frem i en sprogbabylonisk Sketch og dygtigt udført Tale af en af Spejderne, ihvorvel Emnet passede bedre til et Skumringsbaal end til en Tropsfest.

Som Helhed blev det lidt for lange 2 Timers Program gunstigt modtaget af det 4—500-tallige Publikum; især var en Sketch om Divisionens Kontorvirksomhed paafaldende morsom for lokal-kendte.

Billetter og Programmer var yderst fikse i Torklædefacon. Jack.

Vedels Egne

aabnede den 25. November Sæsonen med en stilig Tropsfest i Odd Fellow Palæet.

Af den elegante og hurtige Een Times Underholdning træder Ulvenes „Kunigunde“ tydeligst frem, væsentlig paa Grund af en Ulveunges fremragende Fortællekunst. Han anede intet om Befippelse og Generthed, men skildrede højt og klart det grufulde Drama, som de øvrige Ulve illustrerede.

Spejdernes bedste Præstation var „Lapplandia“, hvor et velinstrueret Kor med 2 smidige Drengestemmer som Solister sang om Myg og andre Genvordigheder i Lappland paa en Maade, saa at ikke en Strofe gik tabt.

Helhedsindtrykket af Vedels Egenes Tropsfest er brusende Sang fra klare Drengestemmer; det var meget faa Programpunkter, som ikke paa en eller anden Maade var sanglige Ydelser. Den Trop skriver aabenbart selv sine Sange og forstaar at servere dem i hypermoderne Koropstillinger til inciterende Melodier, hvor de nu end monne hente dem fra.

Det trykte Program var à la Det kgl., og virkede meget fyndigt og selvbevidst; og for at sige det rent ud, hvad Troppen heller ikke lægger Skjul paa, men selv med rene Ord skriver i Programmet: Beskedne er de nu ikke i Vedels Egne.

Den paafølgende overdaadige Tombola vil der længe gaa Ry af. Jack.

DANNYS FLOK

Oversat af Aage Jørgensen
(Fortsat).

Han saa venligt paa de to glødende Ansigter.
„Hvad med Baaden i Nat ved Klippen?“ spurgte Jack. „Tys Dreng!“ sagde Kystvagten, „det skal holdes hemmeligt. Ikke en Sjæl maa vide det. Vi skal nok faa fat paa dem takket være, at I satte Signalet paa Plads igen“.

Ved Lejrbaalet den Aften maatte Jack fortælle hele Historien fra Begyndelsen, medens alle hørte aandeløst efter. Ved Slutningen sagde Nobby, som havde forladt sit Køkken og var kommet for at høre paa: „Godd gjort I to! Saadan skal Detektiven Danny have været!“ Jack og Puggo rødmede af Stolthed.

Næste Morgen gik de hen til Kystvagtens Station og fik at vide, at hele Banden var blevet fanget om Natten. Man havde set Jollen styre mod Klippen. En hurtiggaaende Motorbaad var øjeblikkelig styret mod Fiskerbaaden og havde taget den til Fange — og der var godt med forbudt Whisky, Sprit og Tobak i den — og havde dernæst taget to Mand i Jollen.

Hvorledes gik det gamle Mutter Crane? Hun blev bragt paa Hospitalet, og efter en omhyggelig Pleje blev hun rask og kom paa et Hjem for Gamle. Hun tilstod at hun vidste, hendes Sonner var Smuglere, saaledes som deres Far og Bedstefar havde været for dem — idet kun deres Familie kendte Hemmeligheden med gamle Sullimans Passage. Hun havde ofte prøvet at overtale dem til at holde op med deres ulovlige Haandtering. Ulvene besøgte hende, og hun takkede dem, fordi de havde reddet hendes Liv.

Det er Historien om, hvorledes Jack og hans Hjelper gjorde en Ende paa Smugleriet og gamle Sullimans Spøgelse.

Sjette Æventyr

Dragen og den hemmelighedsfulde Dreng

I.

Simon hørte til Brun Bande. Simon var ikke hans virkelige Navn, men Danny havde en Gang kaldet ham Tosse-Simon, og det var blevet hængende. Han var godmodig, og alle syntes om ham, men i Virkeligheden var han enten enfoldig eller

umanerlig dum, og med en Hukommelse som en Si og hørte til den Slags Naturer, som tror alt, hvad der bliver sagt, selv om man gjorde Løjer. Hvis der var nogen Mulighed for at gøre en Ting galt eller gøre gale Ting, saa gjorde Tosse-Simon det. Et Aar havde han kæmpet for at faa sin første Stjerne, men hans Hue var stadig tom — den eneste stjerneløse Hue i Flokken. Paa et Punkt havde stakkels Simon imidlertid Heldet med sig: han var dygtig med sine Hænder.

I „Hulens“ ene Ende var et lille Værktøjsrum, hvori der var to Kasser, en, der indeholdt Skrammel (alle Slags Træ, Pap, Staaltraad, Snor, Gummi, Maling) en anden, der indeholdt en Samling Værktøj, hvortil alle i det mindste havde bidraget noget. Begge Kassers Indhold blev hver Uge forøget af Ulvene, og var til Glæde for de mere foretagsomme, og særlig for Tosse-Simon. Naar han paa et Mode fandt ud af, at han havde været mere end almindelig enfoldig, vilde han snige sig bort og lave noget, der trøstede hans Sjæl.

En Dag opfandt han en ny Slags Drage, der fløj aldeles storartet. Mange af Ulvene bragte ham Materiale, og han lavede Drager til dem, som de holdt „Væddeløb“ med ved at se, hvis der først brugte den største Mængde Snor. En Dag fandt en Dreng, der havde bundet tre Stykker Snor sammen med en Kællingeknude i Stedet for et Raabaandsknob, at Knuden gik op, og væk fløj Dragen.

Den Aften droftede alle Ulvene paa Mødet, hvor vel Dragen var gaaet ned, og om den var fløjet langt bort, om maaske en Dreng vilde finde den osv. Nogle mente, den ikke vilde blive ved at flyve uden at være fæstnet til en Snor. Danny mente, at i Betragtning af den stærke Storm, der blæste, vilde den blive hvirvlet langt bort, for den kom ned eller fik Snoren indfiltret i et Træ.

Det gav Simons langsomme Hjerne noget at tumle med, og efterhaanden udførte han en Plan, som han udførte helt alene. Han lavede en ny Drage med en særlig lang Hale og forskellige Paahit, der skulde kunne faa den til at flyve alene. Saa skrev han et Brev, hvori han bad den, der fandt Dragen, sende ham det frankerede Brevkort, som han kom indeni, og fortælle ham, hvor Dragen blev fundet. Hvis det var en Ulveunge, skulde han venligst sige, hvilken Flok han hørte til, og om han havde første Stjerne og hvad an-

(Fortsættes Side 20).

TEKNIKKENS VIDUNDERE.

Som bekendt udgives dette fortræffelige Værk af Gyldendals Forlag. Hæfte 3 er nu udkommet. Det fortæller spændende og interessant om de Beregninger og Kæmpearbejder, der skulde til for at gennembyrde Bjergene og Klipperne. Ikke altid gik det lige let. Vanskelighederne taarnede sig op, og Geologernes Skøn slog fejl. Et uhyggeligt Eksempel har vi i Löscherbergtunnelen, der nyder den sørgelige Berømmelse at opvise en af de frygteligste Ulykker, der nogensinde har fundet Sted under Tunnelboring. En af de store Planer, som endnu ikke er blevet realiseret, faar sin Omtale: den gigantiske Plan om en Kanaltunnel mellem England og Frankrig. I samme Hæfte paabegyndes Gennemgangen af de Triumfer, Teknikken har fejret ved de store Broanlæg over rivende Floder og dybe Dale. Det sidste Kæmpeforetagende, der beskrives, er Opførelsen af Lillebæltsbroen. Naar man har læst Hæftet til Ende og set paa de mange Fotografier, forundres man over Menneskets Snilde.

Edward S. Ellis: DET TABTE SPOR. (Gyldendal) 1,00 Kr. hft. 1,50 Kr. kart.

Den lille Nybygd Coatesville i Kentucky bliver

Reserveret Dansk Spejderkorps Depot.

en Vinternat overfaldet af en Flok Indianere. Nybyggerne forsvarer sig tappert, men adskillige af dem falder i Kampen og blandt disse Abraham Carleton. Den fortvivlede Mrs. Carleton beslutter at drage over Missisipi for at bosætte sig et Sted, der er mindre udsat for Indianernes Overfald. Hendes Søn Jack bliver forelobig i Coatesville, men da Moderen har indrettet sig i sit nye Hjem, sender hun efter Aftale den unge Otto Belstaub af Sted for at hente ham og vise ham Vej. De to Drengene bliver forfulgt af Rødhuderne og er Gang paa Gang i den største Fare, men bliver takket være den tapre og kloge Hjortefod reddet.

Bogen egner sig godt for Drengene i Alderen 12—15 Aar.

TEKNIKKENS VIDUNDERLAND.

Udgivet af Forlagskompagniet. Det er en god Bog, nærmest for Drengene i Alderen fra 11—16 Aar. Den giver et udmærket Indblik i Teknikkens Fremskridt i de sidste 50 Aar, ikke mindst paa Dampskibets Omraade. Der er skrevet en hel Del om Bilen og dens Motor, men det kender vel de fleste Drengene nu om Stunder. G. H.

EVENTYRET OM FLYVEMASKINEN af Bent Rom, Jespersen og Pios Forlag.

Paa en fortræffelig Maade fortæller Forfatteren om Flyvningens Historie og Teknik. Man læser Bogen som en spændende Roman og forstaar fuldtud, at Flyvemaskinens Udvikling er — et Eventyr. Det er en Bog for alle flyveinteresserede Drengene og Voksne. H.-g.

Charles Dickens: DAVID COPPERFIELDS BARNDOM.

Udkommet paa H. Hirschsprungs Forlag.

Dickens og specielt David Copperfield behøver ikke nærmere Anbefaling. Den foreliggende Bearbejdelse er beregnet paa de helt unge Læsere i Alderen 8—12 Aar, altsaa Ulveungerne. Illustrationerne er udmærkede.

Dannys Flok.

(Fortsat fra Side 19).

det interessant han kunde fortælle. Brevet var skrevet med rødt og grønt Blæk, og Stavningen vilde have givet enhver Lærer et Chock, og der var lige saa mange Klatter i Brevet som paa Simons Hænder, Tøj og Ansigt. Men han var helt tilfreds og bandt Brevet og Postkortet til Dragen i en lille Bomuldspose, hans Søster havde lavet til ham. Han ventede taalmodigt, til der kom en rigtig god Orkan og saa gik han op i Kirketaarnet (hans Far var Klokker) og sendte sin Drage ud

paa dens Opdagelsesrejse. Den hvirvlede, dansede, drejede og for af Sted baaret af Vinden, mens Ulven, som han havde indviet i Planen, raabte Hurra, og til sidst fløj den ud af Sigte. (Forts.)

Redaktøren siger -

(Fortælt fra Side 14)

Sommerens Indbydelser.

Det er ikke for tidligt nu at lægge Sommerplanerne. Allerede i Decemhernummeret fortalte jeg om den ungarske Indbydelse til Patrulje- og Tropsvandrelse, og der er næppe Tvivl om, at Ungarerne, som i Sommer beviste deres enestaaende Arrangementstalent, vil arrangere alt, saaledes at de udenlandske Spejdere vil faa det størst mulige Udbytte af Turen. Patruljer og Troppe, som har Lyst til at tage til Ungarn, anmodes om snarest muligt at sætte sig i Forbindelse med Korpskontoret. For at skaffe en billig Rejse til Budapest, er det nødvendigt, at alle Deltagerne rejser samlet ud og hjem, men naturligvis kan Afdelingerne foretage deres Vandringer hver for sig, saa meget de lyster.

„Finlands svenske Scoutförbund“ har indbudt en dansk Trop til at deltage i en stor Landslejr, som afholdes fra 20.—30. Juli i Nærheden af Helsingfors paa Drumsö. Præsidenten P. E. Svinhufvud har overtaget Protektoratet for Lejren.

Letlands Spejderchef har indbudt en Trop til at deltage i den lettiske Landslejr, som holdes ved Asari i Nærheden af Riga fra d. 20.—30. Juli. 5 Spejdere inviteres som Gæster, d. v. s. uden at betale Lejrkontingent. Norsk Spejdergutt-Forbunds Oslo-Kreds har indbudt 25 danske Spejdere og en Fører til at deltage i en stor Lejr ved Voss fra 25. Juni til 4. Juli. Afrejsen finder Sted fra Oslo d. 25. Juni om Morgen, og Turen gaar med Bergensbanen gennem pragtfulde Bjergegne ud til Vestlandets Fjorde. Der bliver Ture bl. a. til Hardanger med Fjeldvandring til en af Bergensbanens Stationer, og en Stortur til Telemarken over Hardangerviddene.

Prisen for Lejren (inc. Rejse fra Oslo til Lejren og Retur) bliver 35 norske Kroner.

Anmeldelse til de tre sidstnævnte Lejre maa snarest indsendes til Korpskontoret.

Livredningskursus.

Hr. Kaptajn Gottschalk fra Redningskorpset har velvilligst lovet at bistaa Troppe fra København og Omegn ved den praktiske Del af Uddannelsen i Livredning.

Korpset har med Glæde modtaget Kaptajn Gottschalks overordentlig elskværdige Tilbud og de Troppe, som har Lyst til at gøre Brug af det, det er forhaabentlig mange, henvender sig direkte til

Kaptajnen paa Kontoret, Tietgensgade 69. Telefon 1808, Lokal Nr. 8.

Troppene aftaler selv med Kaptajnen Tid og Sted for Øvelserne.

En Spejder

spørger, om der ikke kan komme en bredere Kant om „Spejdernes Magasin“ af Hensyn til Indbindingen. Nej, det kan der af tekniske Grunde ikke. Samme Spejder spørger, hvor Fotografiet af Jamboreeholdet kan faas.

Svar: Paa Korpskontoret. Prisen er 2 Kr.

Gamle Blade.

Jeg har modtaget en hel Samling meget gamle Numre af „Nordisk Spejdersport“ og „Spejdernes Magasin“ til Salg. Prisen er 50 Øre pr. Nummer. Henvendelse til Redaktionen.

Tak

for de personlige Hilsener, jeg til Jul og Nytaar har modtaget fra Læsere ude i Landet. Det er saare opmuntrende for en Redaktør at erfare, at der er Læsere, som er glade for Bladet!

Med Spejderhilsen

Tage.

DET FINESTE
at samle paa
i 1934 er

ÆGTE MÆRKATER
med Ægthedstempel og Kontrolnummer
fra Andersen & Bruun's Fabrikker
MEGET VÆRDIFULDE

DRONNINGGAARD MEJERI

Børnemælk - - Jerseyemælk
1ste Kl.s Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

Carl Christians Bedrift

Af Kay H. Funch.

Paa den bornholmske Østkyst mellem Svaneke og Gudhjem knejser i majestætisk Vælde de mægtige Randkleveskaar; imponerende er de at skue, naar Østenstormen sender Kaskader af Vand mod de mægtige Stenkolosser, og pragtfuldt spejler de sig i Østersøens Vande, naar Solen paa en blikstille Sommermorgen, hæver sig af Havets Skod.

Her laa den gamle Gaard „Klippen“, stolt herskende over noget af det skønneste af dansk Natur.

Paa denne Gaard havde Carl Christian som Tjenestedreng tilbragt 1 Vinter og 2 Somre. Han var født midt paa Øen i den mægtige Skov Almindingen — og her havde han oplevet hele sin tidligste Drengetid, men nu var han fuldt fortrolig med Havet og Kysten.

Det var i Februar Maaned paa det andet Aar

han tjente paa „Klippegaarden“, da det hen under Aften tog til at ruske i den gamle Gaard med en Østenstorm, der tegnede til at blive en Orkan. — Carl Christian sad sammen med Gaardens Beboere i Spisestuen, og Husbond sad under den svagt lysende Lampe og læste højt af gamle Historier, medens Tilhørerne hyggede sig i den halvmørke Stue.

Klokken havde lige slaaet otte paa den gamle Bornholmer, da man paa Gaardspladsen pludselig hørte høje Raab og Støj af mange Mennesker. Husbond gik hen til Vinduet og trak Gardinet til Side for at se, om noget usædvanligt var paa Færde; da saa han nede fra Klipperne et Blus, der fortalte, at et Skib var strandet, — og hurtigt sluttet Husbond og Gaardens Karle sig til de mange Mennesker, der var paa Vej for at yde Hjælp. Husbond mente, det var bedst, at Carl Christian blev hjemme — „det er ikke noget for en saadan Smule Dreng, at gaa ud i et saadant Vejr“, sagde han. Men da satte Carl Christian al sin overtalende Energi ind, og da han lovede ikke at gaa for nær Havet, fik han Lov.

Det var umuligt at sætte Redningsbaaden i det fraadende Hav, alen høje slog Bolgerne op, langt over Land piskedes Havskummet — alt saa haabløst ud — der var intet andet at gøre, end at sende Bud til nærmeste Redningsstation efter Raketstolen. Men først da Morgen gryede, kunde man begynde det farlige Redningsarbejde. Næsten alle Omegnens Beboere var samlede for at overvære det spændende Øjeblik, da Raketten skulde fyres af. — Og Øjeblikket kom — flot fløj Linen over Klipperne ud mod det synkende Skib — men — et Gys gik igennem Menneskemængden — den ramte over 2 Meter til venstre for det synkende Skib. — Hastigt som Lynet trak Mændene atter Linen mod Land, her var ingen Tid at spille; men pludselig standser den med et Ryk, de forsøger atter at trække — men haabløst, uhjælpeligt sidder den fast i en smal Klippe-revne paa en af de yderste Klipper. — Hvem tør

TELF. 7172
ANKER KYSTER
BOGBINDER
SVÆRTEGÅDE 3 KJØBENHAVN

Indbinding

SPEJDERE HANDLER HOS SPEJDERE

Lad jeres Spejderbøger og Blade indbinde solidt og godt hos Fagmanden.

Nordisk Spejdersport, enkelt Aargang Kr. 3,05

— 2 Aargange i et Bd 4,25

Spejdernes Magasin, enkelt Aargang 3,85

— 2 Aargange i et Bd 4,65

Almindeligt Bogbinderarbejde udføres til rimelige Priser

KJELD KYSTER, Sværtegade 3

Telf. 7172

Statsanstalten for Livsforsikring

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Spejderne bør sikre sig i:

„DEN BORGERLIGE SYGE-HJÆLPEKASSE“

Frit Lægevalg - - Højeste Ydelser - - Laveste Kontingent.

Hovedkontor. Vesterbrogade 65, Tlf. Eva 1151.

Filial: Spejdernes Magasin's Annonceexp., Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 2¹¹. Byen 8630.

Medlemmer optages indtil 70 Aar uden Lægeundersøgelse, uanset Aarsindtægt.

Ring eller skriv efter Prospekt eller Repræsentant.

vove sig derud for at frigøre Linen? Næppe nogen. Det er Døden. — Ikke alene slaar Bølgerne ubarmhertigt mod Klipperne; men overalt er de isbelagt, det vil vist være umuligt at finde Fodfæste. Galmandsværk vil det være, erklærer Bonden fra Klippegaarden. Og mindst to Timer vil der gaa, inden man kan fremskaffe en ny. Og her drejer det sig maaske kun om Minutter, inden Skuden derude er Bølgernes Bytte. Skal de stakels Mennesker derude overgives til Døden? Kan man roligt blive staaende her paa Kysten og se Skibet synke, og ikke høre, men ane deres Raab mod Hjemmet, naar Bølgerne lukker sig over Hovederne paa dem? Alle tænker, ingen taler, det er, som om enhver venter sig noget af sin Nabo.

Det første lange Minut er gaaet — skal der gaa et til?

Da rejser sig et Skrig fra Kvinderne — og alle ser nu, hvorledes en Dreng med feberagtig Hast kravler og løber over de glatte Klipper ud mod Stedet, hvor Linen sidder fast. Nu faar mange af de unge travlt; men Drengen er dem langt i Forkøbet. — Spændt følger man hans farlige Færd, Gang paa Gang snubler han paa de glatte Sten, og hvert Øjeblik ser det ud, som var han hjælpeløst fortabt.

Men Carl Christian brugte hver Brokdel af sine Kræfter, ustandseligt arbejdede hans Hjerne, han folte det, som skulde Vejen til Klippespalten aldrig faa Ende. Han snubled, slog sit Knæ, det smertede, men med hver Fiber spændt, entrede han videre, gribende for sig med sine blodige Hænder — og atter faldt han — slog Panden med voldsom Kraft mod Klipperne, det sortnede for hans Øjne, han mærkede Vandet visle under sine Fødder — han rejste sig — nu var de sidste Skridt mod Klippespalten taget — med næsten umenneskelig Kraft vristede han Linen løs, men folte i samme Nu Fødderne glide, han faldt i Havet — og mærkede Bølgerne over sit Hoved.

Atter rejste der sig et Skrig af Rædsel, da Carl Christian gik ned — et Par Mænd sprang til Raketstolen og halede i Linen, den var løs; og i næste Øjeblik kom Carl Christian til Syne med begge Hænder fast knugede om Linen; — da han fik Fodfæste vaklede han halvt bevidstløs mod Land. Midtvejs blev han modtaget af de unge Mænd, og i deres Arme faldt han om.

Først mange Timer efter vaagnede Carl Christian, og da laa han i sin Seng paa Gaarden omgivet af Husbond og den reddede Besætning. Kaptaen takkede ham og lovede en god Belønning, og Husbond sagde: „Det var nu godt, at vi fik den Smule Dreng med“. Et stille Smil gled over Carl Christians Læber.

I en Fodboldkamp

kan De knuse *TI* almindelige Urglas
— men ikke *EET FLEXO-Glas!*

Forlang udtrykkeligt **FLEXO** —
og forvis Dem om, at **FLEXO-Mærket**
er stemplet i Centrum af Glasset, eller
at den skriftlige Garanti medfølger!

Det smager efter mere —
Og lad dem blot spise det.
Thi Høegh's danske Lakrids-
konfekt er ikke alene lækkert,
det er altid friskt og det er
sundt. Naar Børnene vil have
søde Sager, saa kan De ikke
give dem noget bedre end
det gode danske

**HØEGH'S
LAKRIDS KONFEKT**

BELØNNING 10 KR. KONTANT

til de første 25 Drenge eller Piger, der kan vise os en smuk Samling Mærkater. Samlingen sendes straks tilbage. Mærkater er de smaa Reklamemærker, der er leveret af os i Millionvis til Reklame for alle mulige Varer. Bed de Handlende om Mærkater til jeres Samling. Kun sægte Mærkater med Firmanavn og Nummer gælder.

ANDERSEN & BRUUN'S FABRIKER A/S
„Mærkat“ Afdelingen - P. Bangsvej 40. - København F.

Til

Det Danske Spejderkorps, **Studiestræde 30, København K.**

Herved bestilles:

Stk. Førerhaandbog med 3 Tillæg	à	Kr. 2,00	
" Spejderidræt af C. Lembeke	" "	1,00	
" „Spejderproverne“	" "	0,50	
" „25 Terrænlege“	" "	1,00	
" Ulvepjecerne	" "	1,00	
Sæt — pr. Sæt (3 Stk.)	" "	2,50	
Stk. Vejledning for Førere	à	" 0,25	
" Brandværnspjece	" "	0,10	
" Korpssangbøger	" "	0,70	
" Søspejderhaandbog	" "	1,00	

Kr.

Øre

Kr.

+ Porto "

Ialt Kr.

Blanketter:

Stk. Passive Medlemskort		pr. 100 Stk.	Kr. 3,00
— Roverkort		— — —	5,00
— Stambogskort		— — —	5,00
— Indmeldelsesblanketter for Ulve		— — —	5,00
— Indmeldelsesblanketter for Spejdere		— — —	5,00
— Stambogsblade for Ulve		— — —	5,00
— Stambogsblade for Spejdere		— — —	5,00
— Tropsmaanedsrapporter		— — —	5,00
— Patruljemaanedsrapporter		— — —	5,00
— Kontingentkort m. Konvolut		— — —	5,00
— Jamboreebilleder pr. Stk.		— — —	2,00

Kr.

Øre

Kr.

+ Porto Kr.

Ialt Kr.

Beløbet er samtidig indsendt paa Korpsets Postgiro 2284.

(Navn)

(Tydelig Adresse)

DET DANSKE SPEJDERKORPS

Korpskontor: Studiestræde 30, Tlf. Byen 8310. Kontortid 9—17, Lørdag 12—14, Tirsdag 9—17 og 19—21.
 Giro 2284.

Officielt Depot: Dansk Spejderkorps Depot, Skindergade 27, K.

Spejdernes Magasin:

REDAKTION: Landsretssagfører Tage Carstensen, Frederiksholms Kanal 18, K

Nordisk Spejdersport: (Førerbladet)

REDAKTION: Ingeniør Ove Holm, Ekspedition: Korpskontoret.

TRYKKERI: Nørrebros Centraltrykkeri, N.

ANNONCEEXPEDITION: Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 24. Telefon Byen 8630.